Vele gazdag örökre a világ!

Mily hatalmas,
mily gazdag már a föld,
mert hetvenhárom évig rajta járt
Joszif Visszárionovics Sztálin —
emberiség, te küzdő nagy család,
mily büszke korba fordult is idod,
hogy Ő lehetett az édesapád!

S apánk leszen,
amíg csak föld a föld,
Vele gazdag örökre a világ,
kiket harcolni és győzni nevelt,
tovább neveli Ő kétmilliárd
lányát, fiát, amennyi gyermekét —
az Ő meleg kezét,
gyermekarcot simogató kezét,
fasiszta tábort szétzúzó kezét,
folyóknak új utat intő kezét,
tengernek új medret ásó kezét,
az ember örömét
törvénybe író drága jobbkezét
fogja, hogy útján sohase botoljon,
e földön eztán minden nemzedék!

Sztálini kor!
Nagy Sztálin nagy kora!
Nem lesz kor többé, amely más nevet
hord homlokán. Harmincöt év alatt
megalkotott minden évezredet.
Az Ő művében győzött Spartacus,
Dózsa, Kossuth, minden forradalom,
Őáltala lett emberek hona
a föld, e rémület-lakta vadon.
Mi annyi levert harcban égett el,
mi ajkon síró dal lett, költemény,
Ő tette, hogy már győzelmes való
minden emberszívben támadt remény!

Ne sírj hát, elvtárs,
nem hal meg soha
a férfiú, ki maga volt a nép,
ki minden népektől kapott szívet,
ki népek közt osztotta szét szívét!
Sztálin! — kiáltjuk s ezt kiáltjuk: él!
Nem szólíthatja Őt emlékezet,
Ő szólít minket: munka, harc, ha hív,
Ő hív, Ő szólít minket, Ő vezet!

Zelk Zoltán

Sztálin vetése

Pártom, most szoríts a szívedre engem,
mikor a nagy Sztálin szíve megállt.
Tűrd, hogy sírok. Ne engedj gyönge lennem.
Pártom, taníts legyőzni a halált.

Hogy remegtek érte a milliárdok!
A nép leste nehéz lélekzetét.
Az Ő ágyánál nemcsak orvos állott,
minden nemzet és minden nemzedék.

A nyüves ellenség is fölneszelt,
remélve-félve ver patkány-szíve,
látja: a Párt, melyet Sztálin nevelt
hogy magasul a halál fölibe.

Mert Sztálin él a Pártban, holtan is.
Művét művelve úgy gyászoljuk Őt,
hogy ítélünk: ez igaz, az hamis
és összezúzunk minden rossztevőt.

Nehéz ez óra. De nem gyászdobok
süket zenéje ver. Szívünk dobol.
Acél cseng, millió kazán dohog
s az újuló föld Sztálinról dalol.

Sztálin a béke. Ő reményt vetett,
az élet magvetője, merre járt.
Tavaszi szél száll a világ felett.
Kikél Sztálin vetése. Él a Párt.

Bóka László

Míg ember él a földön

I.

Könnyes szemek, kongó hang, s utána némaság.
A gyászhír görbe karma élő szivekbe vág.

Hangunk tévelyg az űrben, nem szállhat már felé,
ki szent hevünket karddá egyenesítené.

De váljék mégis karddá a hang, a szív, a tett,
suhogva járja végig a harcos éveket,

emlékezőn s előre szökkenve, fel, tovább!
gyászunk nem fuvolán sír — szólaltat harsonát.

A százmilliók könnye, az árván csillogó,
érette egyesülve szent hömpölygő folyó,

mely pusztát termékennyé tenni előre tör,
mely fejét felütő gazt haraggal elsöpör.

II.

Míg ember él a földön, nem lesz oly pillanat,
melyben szíve ne látná jóságos arcodat,

s kivált, ha hő munkája új csúcsokhoz vezet,
dobban belé az érzés: folytatja művedet.

Fogadjuk, Sztálin elvtárs, úgy élünk, hogy nekik,
kik a feltárt jövőben a Földet szépítik,

ha ránk majd visszanéznek sok ezredéven át,
ítéletük kimondja: „Híven tették szavát”.

A gyász a harcost marja, de nem morzsolja szét:
a népek szorosabban fogják egymás kezét.

És köztük magyarok, mi, kik tőled életet
kaptunk és öntudattal dússá vált éveket,

rég-álmodott jövendő kulcsát és oly erőt,
mely ifjú arccal áll a történelem előtt.

Dicsőség Néked, Sztálin! Szívünk vigyázzban áll.
Dicsőség nagy művednek, min nem fog a halál!

Devecseri Gábor

Ludas Matyi

IX. évfolyam, 11. szám

1953 március 12.

A SZTÁLINI TERVEK NAGY ALKOTÁSAI

(A moszkvai Krokodil rajzaiból)

Az első hajó a Volga—Don csatornán

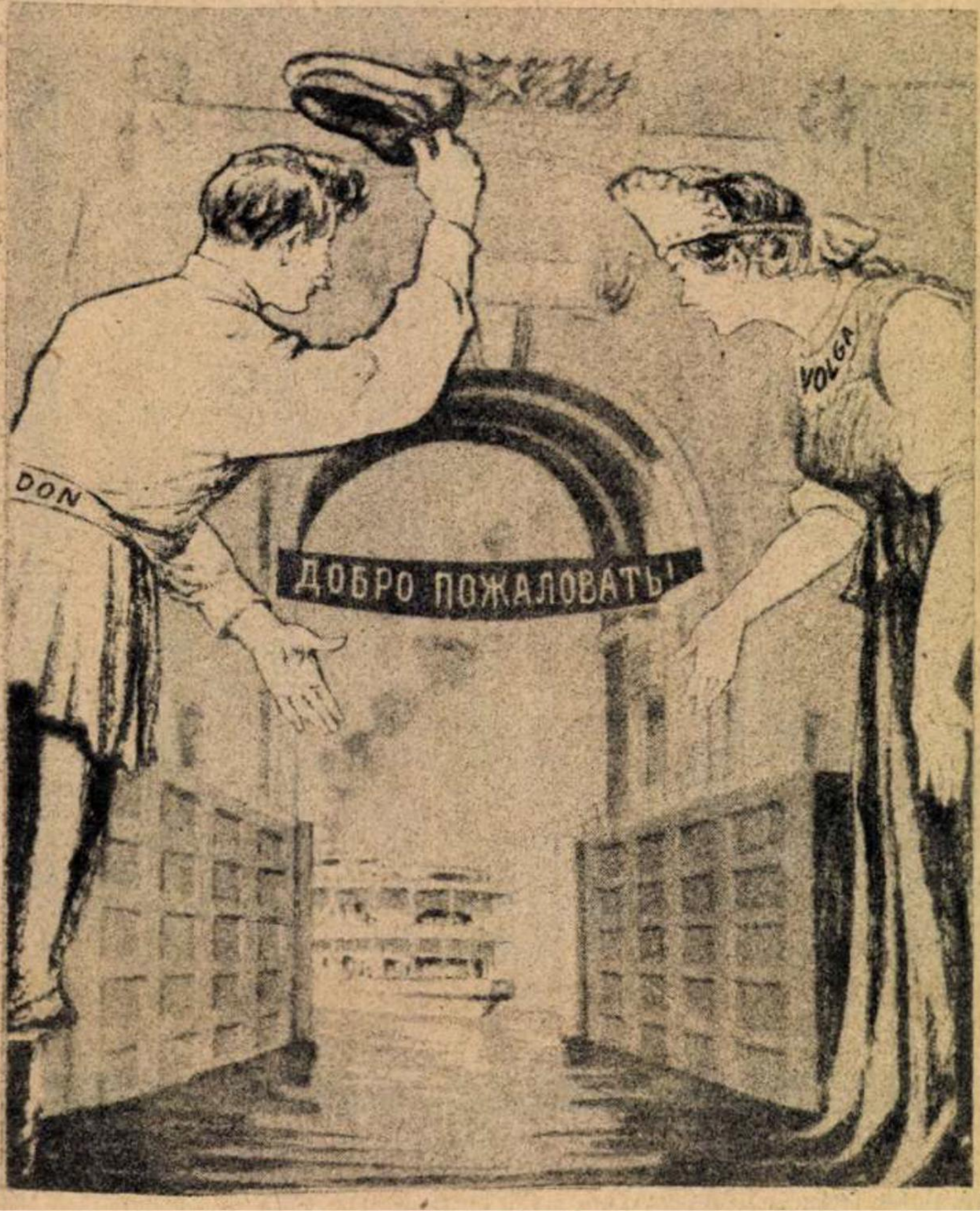

KÉP A KÖZELJÖVŐBŐL

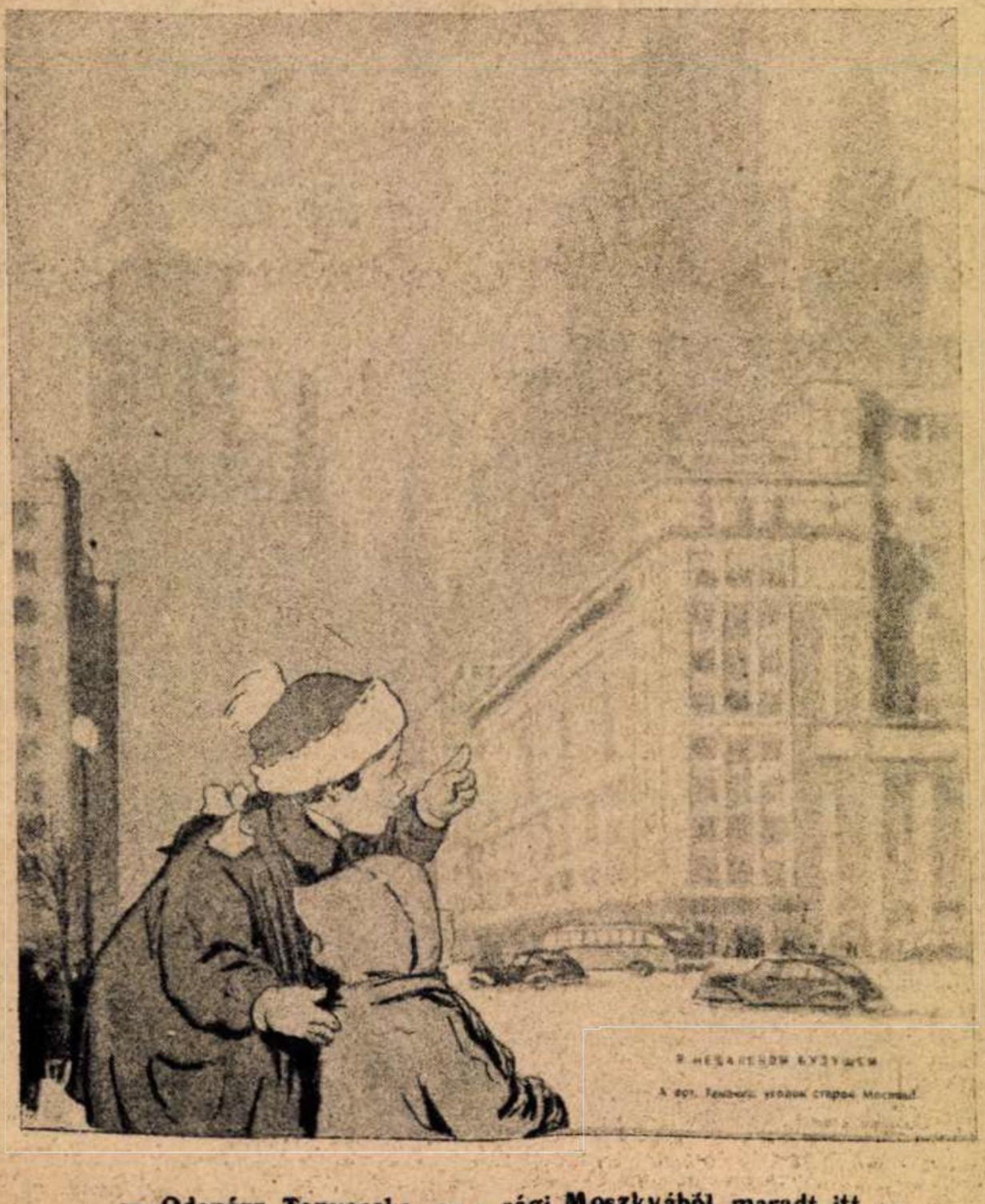

— Odanézz Tanyecska, ez a régi Moszkvából maradt itt...

A „CSENDES" DON

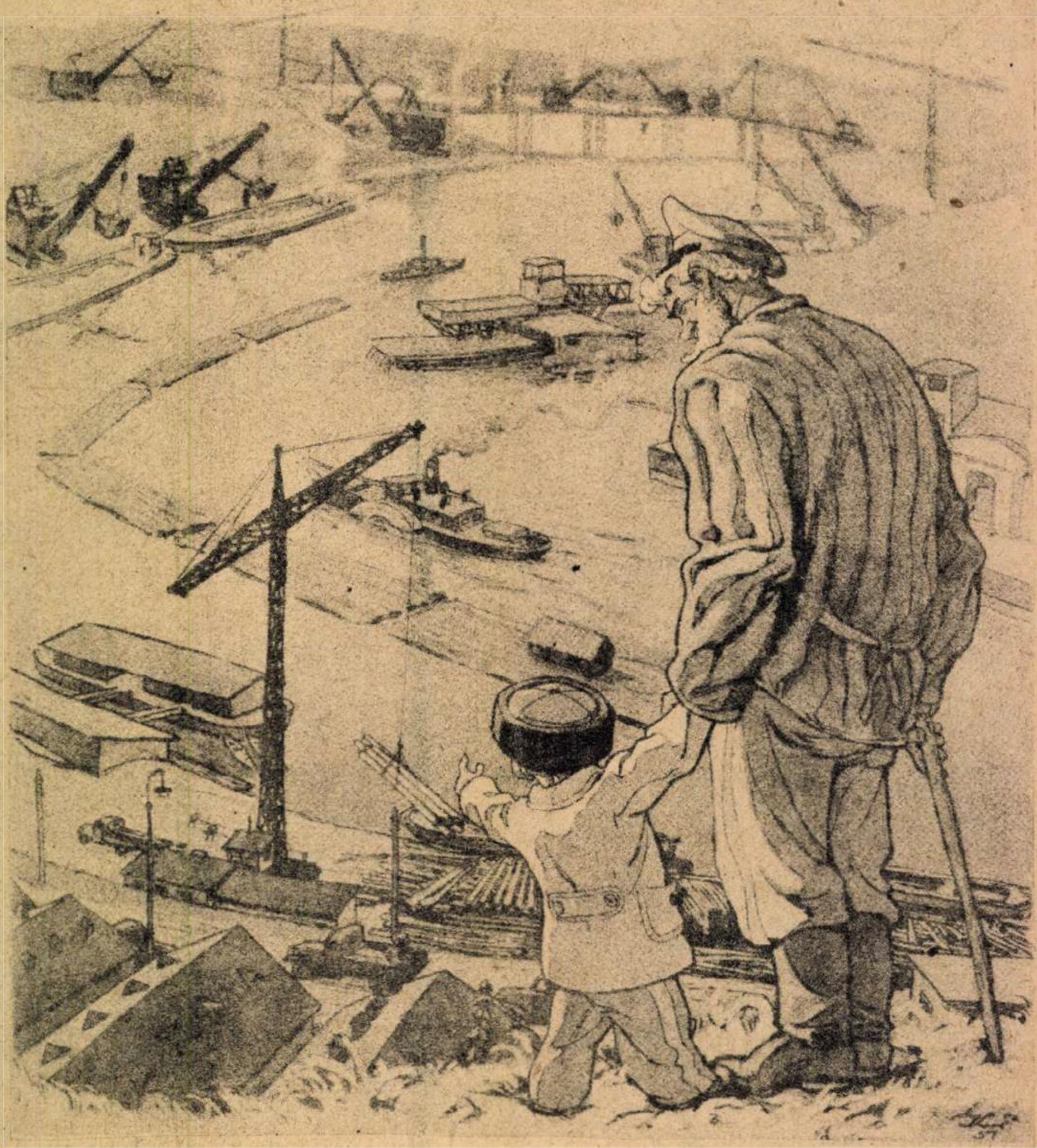

A Turkmén Főcsatorna építkezése mentén

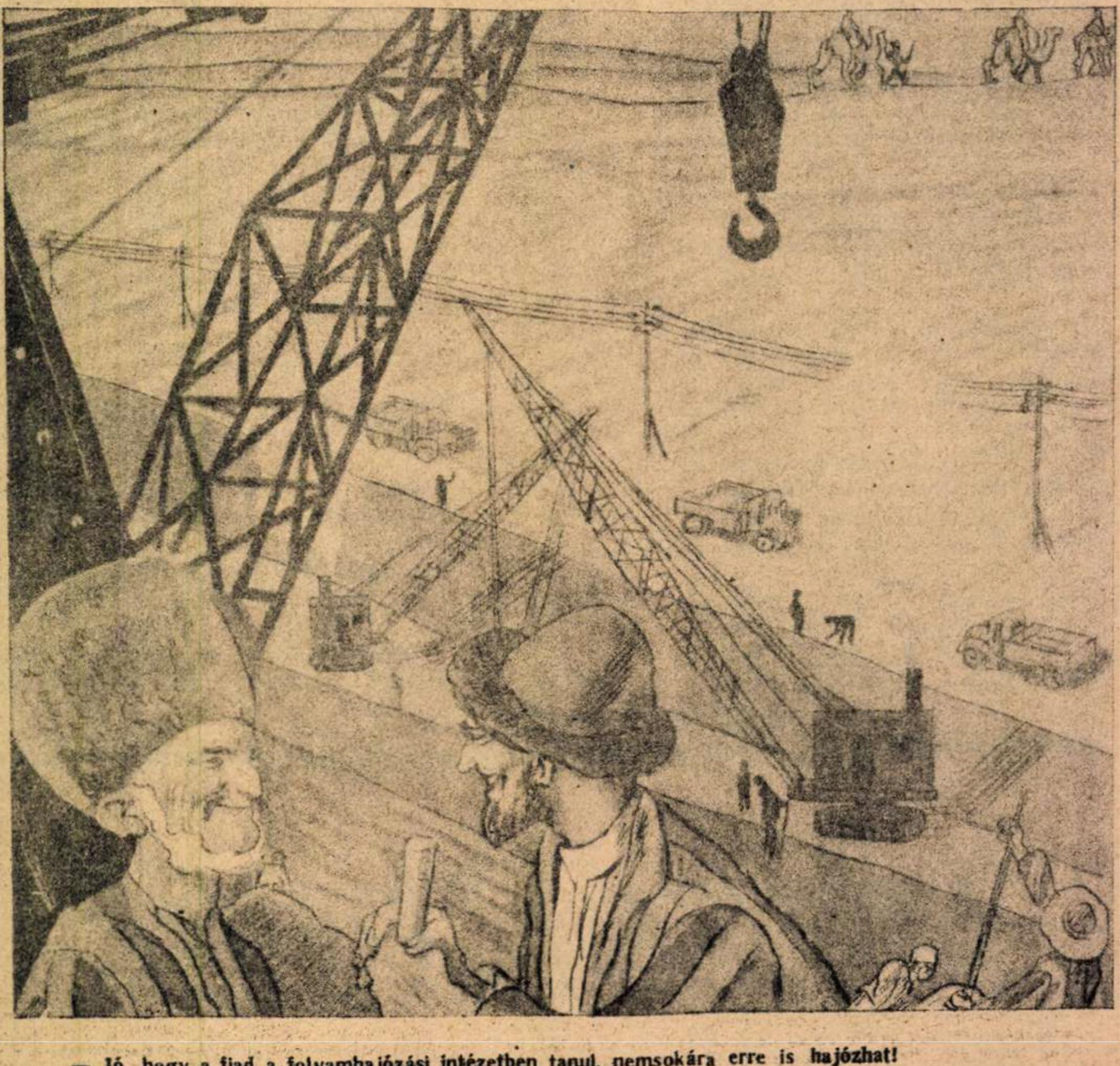

— Jó, hogy a fiad a folyamhajózási intézetben tanul, nemsokára erre is hajózhat!

Borisz Polevoj:

Éjszakai beszélgetés

Késő éjjel érkeztünk vissza az építők központi lakótelepéről. Amikor a szállodába értem, már az egész széles, nagy épület aludt. Az éjszakai lámpa halvány fényénél csak az ügyeletes portáslány bóbiskolt valami vaskos regény felett.

Nehéz utunk volt. Messziről jöttünk és útközben elkapott a hóvihar. Úgy kavargott előttünk a hó, mint valami vastag, örvénylő fehér fal, amelyen a fényszórók erőszakos sugara is alig tud áthatolni. Állandóan keresni kellett az utat, elő-elővenni a lapátot, olykor még meg is kellett tolni a kocsit, mert a kerekek egyhelyben forogtak a magas hóban. Így aztán nem csoda, hogy a szálloda otthonos melege a szokottnál is kellemesebbnek tünt.

— Visszajött? — riadt fel az ügyeletes. Zavartan pillantott a táblára, amelyen egyetlen kis szobakulcs sem lógott. — Csakhogy közben minket megint elárasztottak a vendégek. De még hogy! A kiváló kotrógépkezelők találkozóra jöttek össze. Megjöttek a szerelők is. — Kicsit idegesen tette hozzá: — Pörölhet, ha akar, de én bizony betettem kettőt a szobájába.

Tudja mindenki, hogy mit jelent az építőtelepek felé utazók számára létesitett szállodákban a vendégáradat. Abban különbözik csak a tenger áradásától, hogy nem váltja fel apály. Node sebaj, van még a szobában egy szabad ágy. Persze, hamarább kellett volna visszaérkeznem!

A szobában sárgafényű lámpa függött a mennyezetről, de olyan ügyesen körülvették újságpapirral, hogy csak a középen álló asztalt világitotta meg. Szobatársaim ágya sötétségbe veszett. Csak cigarettájuk fel-felizzó fénye mutatta, hogy itt még ébren vannak. Sűrű dohányfüst terjengett.

Egyikük sem szólt egy szót sem, mialatt gyorsan levetkőztem. Látszott, hogy belépésem megszakitotta beszélgetésüket. Jóéjszakát kivántam és fülemre húztam a paplant.

Néhány percig csend volt. Egy idő múlva a jobboldali ágy felől egy friss, fiatal tenorhang óvatos suttogása hallatszott:

— Azt hiszem, már alszik.

— Persze, már az igazak álmát alussza ... — felelt balról egy rekedtes basszus.

A hóvihar még most sem hagyott alább. Kinn zúgott és süvöltött a szél. A száraz hó olyan haragosan verődött az ablakhoz, mint hogyha valaki homokot csapkodna az üvegre.

— Hát igazán azt mondja, hogy személyesen látta? — folytatta a beszélgetést a tenor.

— Azt éppen nem mondtam, hogy láttam. De együtt voltam vele, annyi biztos.

— Dehát hol és mikor?

— Hiszen ez az, hogy mikor! Ez a legfontosabb. Harcolt maga Sztálingrádban?

— Nem, seholsem harcoltam. Nem engedtek el. Tankokat gyártottam az Uralban.

— No, akkor figyeljen jól, hogy milyen is volt a helyzet. A hadijelentéseket persze biztosan mind elolvasta. Az ám, csakhogy a betű, az csak betű, de a csata az meg csata. Azt, ami Sztálingrádban volt, vastag könyvben sem lehetne megírni, nem hogy egy hadijelentésben ... Volt ott a gépfegyvernél egy barátom, Szkorohodov Szerafim. Fiatal legényke volt, afféle bogarászó természetű kolhozkönyvelő. Titokban még azt is kiszámitotta, hogy a közelünkben álló távirópóznát éppen harminc vagy hány golyó érte. Később aztán szilánkokra ment szét az egész pózna. Bizony, ilyen tűz volt ott.

Novemberben kezdődött a hideg. A Volgán már jégtáblák úsztak lefelé. Összébb kellett húznunk a nadrágszijat. A partot állandó tűz alatt tartották. A motorcsónakok alig tudtak átkelni a folyón. Aztán már nemcsak a lövedékek, hanem az aknák is jöttek. Igaz, hogy minket is fedezett a tüzérség az innenső partról ... Hát akkor történt, hogy mi, sztálingrádiak levelet irtunk neki. Megfogadtuk, hogy nem hátrálunk meg, egy lépést sem hátrálunk a Volgától. Kitartunk mindhalálig. Ezt aztán sajátkezűleg aláirta mindenki, aki csak ott volt Sztálingrádban. Én is odakanyaritottam a nevemet. Hát persze, hiszen gépfegyveres voltam! Az utcai harcban az a főszereplő.

— Emlékszem én arra a levélre. Nálunk, az Uralban, minden műszakban felolvasták.

— No lám, hát az volt az ... És, hogy mire volt ez jó? Mondhatná, hogy nem valami nagy dolog aláirni egy papirost. Csakhogy akkor kezdődtek nálunk a legcifrább napok. A fasiszták egészen nekidühödtek. Olyan tüzelést rendeztek, hogy különálló lövést már nem is lehetett hallani, egybefolyt mind. Csak úgy remegett a föld, mintha valami óriási motor működne alatta. Naponta öt, meg nyolc támadást is visszavertünk. Egész nap a gépfegyver mellett hasaltam, a hátamat sem értem rá kiegyenesiteni. Amellett az ember már be sem merte csukni a szemét, mert félt, hogy rögtön elalszik, de úgy, hogy semmi sem kelti fel többet. Amikor aztán már nagyon húzott lefelé a fáradtság, akkor arra gondoltunk, hogy a levélen a mi aláirásunk is rajta van. Ebből megint szedtünk egy kis erőt.

Hej, mit csináltunk mi ott végig, barátom! Ahogy az ember most visszagondol, néha még maga is alig hiszi el. Elbirhatja ezt egy ember, nem haladja ez meg az erejét? ... De a mi embereinknek semmi sem haladja meg az erejét ...

No de ez eddig mind csak mellékes volt, most jön csak az igazán fontos. Akkor, a tél elején, alapos vizsgán mentünk keresztül és megmutatkozott, hogy ki mit ér. A fasiszták friss csapatokat dobtak be. A mi ezredünk éppen a főcsapással került szembe. Visszaverünk egy támadást, no, gondoljuk, legfőbb ideje, hogy nyújtózkodjunk egyet, együnk valamit, hörpintsünk a forró kávéból ... Azám! A fasiszták már megint támadnak. A forró kávét lassacskán jégréteg vonja be, de te csak tüzelj ... Ha erős az ellenség, mi még erősebbek vagyunk, ha makacs, mi még makacsabbak! Nem engedlek át, kutya, egy lépésre sem!

Már nem emlékszem, hogy melyik napon történt, de Szerafim megsebesült. Nem túl súlyosan, csak olyan közepesen. Ápolónőhöz kellett volna vinni, legalább valami emberi hangot halljon az örökös fegyverropogás helyett. De az én Szerafimom megcsökönyösödött és kijelentette, hogy nem megy el a gépfegyver mellől és punktum. A ruháját egészen átáztatta a vér. No, most mi legyen? Elvittem volna magam is, de a gépfegyvert nem hagyhatom ott. És mi lesz, ha megint támadnak?

Reggeljelé aztán egy kis darabig viszonylag csend volt. Vállamra vettem Szerafimot és a kötözőhelyre másztam vele. Csakhogy alig indultam el, odaát megint megszólaltak a gépfegyverek. Támadás! Hát most mit csináljak? Szerafim kiabálni kezdett: „Azonnal rakjál le a földre és rohanj a gépfegyverhez!" Nyögve próbálta kitépni magát a kezemből. A támadás meg egyre erősebb lett. Leültettem hát Szerafimot és iramodtam, ahogy csak birtam, a gépfegyverhez. Aztán, ahogy alább hagyott a támadás, rohanok megint Szerafimhoz. Vajjon él-e még? Látom ám, hogy ragyogó arccal, csillogó szemmel, vigan üldögél ott ... „Tudod-e, kit láttam?" — mondja. „Ugyan kit láthattál itt a csata kellős közepében?" „Őt magát láttam — azt mondja. — Ő itt van, itt van velünk. Éppen mellettem ment el a második zászlóalj felé. Még rám is mosolygott. Azt mondta, tartsd magad, elvtárs."

— És tényleg Őt látta? — szakitotta félbe az elbeszélést izgatottan a másik.

— Legalábbis azt mondta. Ránéztem és nem tudtam, hogy higgyek-e neki. „Eszednél vagy te, testvér? — kérdeztem. — Hogy lehet az? Hiszen mindenki az állásokban és a fedezékekben van." „Már pedig úgy van, ahogy mondom, — feleli Szerafim. — Ő csak megy és a golyókkal nem törődik. Úgy láttam, ahogy most téged. Zubbony van rajta meg sapka. Elégszer láttam a moziban, hát csak felismerem!" No jó, vállamra vettem újra Szerafimot, elvittem a kötözőhelyre, átadtam az ápolónőnek. Olyan vidám volt, mintha semmi baja sem lenne. Búcsúzóul megcsókoltuk egymást, én meg nem tudtam megállni, hogy újra meg ne kérdezzem: „Te, csakugyan láttad? Nem képzelődtél?" Azt feleli: „Még jobban láttam, mint most téged. Azért szédül még most is a fejem."

— De tényleg Sztálingrádban volt Ő akkor?

— No, csak figyeljen ... Akkor egyszeribe ijedezni kezdtem a golyók fütyülésétől. Már hogyne! Hiszen itt a lövészárkokban folytonosan a halál cirkál, a fejünket sem emelhetjük fel. Ő meg csak úgy járkál közöttünk ... Igaz, hogy Ő jobban tudja, mit miért tesz. Sietek vissza. Hát az állásunkban a gépfegyver mellett ott áll a parancsnokunk, a főhadnagy, meg a politikai tisztünk. A parancsnok köszönetet mond nekem, felterjesztettek, azt mondja, Szerafimmal együtt kitüntetésre. A fasiszták jócskán megvilágitották az éjszakát. Én meg ahelyett, hogy katona-módra válaszoltam volna a dicséretre, csak néztem rájuk és azt gondoltam: „Szóljak, vagy ne szóljak?" Nehéz volt magamban tartani az örömöt, viszont hátha az én Szerafimom mégiscsak képzelődött a sok vérveszteségtől. Akkor meg hiába keltek itt izgalmat.

— No és aztán mit mondtak? Tényleg Ő volt?

— Csak türelem. Azon az éjszakán pihenőre küldtek bennünket a fedezékbe. Az én állásomat a volgai flottilla fiatal matrózai foglalták el. Egyikük, aki az én helyemre került, azt suttogta: „Azt hallottam, te gyalogos, hogy Ő személyesen itt van nálunk. Valószinűleg támadni fogunk." Nagyon megörültem. No, gondoltam, Szerafimnak igaza volt. Hangosan azonban azt válaszoltam, mint katonához illik: „Hallod-e, flottillás, köss csomót a nyelvedre. Én is tudom, amit te tudsz, de ha egyszer nem mondták meg nekünk, akkor fecsegni sem kell róla. Katonai titok!" Amikor aztán a tüzérségünk kezdte csépelni a fasisztákat, amikor a repülőgépeink felhőként rajzottak feléjük, minden kétségem elmult. Nem hiába mondják az emberek: Sztálin — a győzelem! Arra gondoltam: olvasta a levelünket, amiben megirtuk, hogy halálig kitartunk és egy lépést sem hátrálunk a Volgától, olvasta a levelet és eljött az ő katonáihoz ... Így aztán ott is volt velünk ... No de későre jár, alhatnánk már.

— Jó, hát aludjunk. Jóéjszakát.

Elhallgattak. A hóvihar még mindig paskolta az ablakot. A kályhaajtó furcsán zörgött. Hol az egyik, hol a másik oldalon reccsent meg az ágy. A sztálingrádi harcos végülis nem állta tovább és megszólalt:

— Alszik?

— Nem.

— Gondolkodik?

— Gondolkodom.

— Miről?

— A maga elbeszéléséről ... Sztálin — a győzelem. Sokszor elmondjuk ezt és nem is gondoljuk meg, hogy mennyire igaz ... Nem nagyon álmos? Ha megengedné, én is elmondanék egy esetet ... Ismeri a mi épitkezésünket?

— Hogy ismerem-e? Hiszen elejétől fogva ott dolgozom a kotrógépemmel.

— Jól maga elé tudja idézni a munkaterepet?

— Meglehetősen.

— Ismeri a tervünket is?

— Ismerem. Jó, erős terv. Nem hiába állitják példának magukat.

— No, akkor képzelje el: feszitett tervünk van, és hirtelen feltör a talajviz. Rögtön füstbement a betonmunkák 15 százaléka. Úgy ért ez bennünket, mint egy váratlan hátbatámadás. A grafikonunk pedig pontosan megszabott mindent. Közeledik a magas vizállás és ha addig be nem fejezzük a betonozást, kárba veszett sok hónapi munkánk, rengeteg anyag, sokmillió rubel, no meg az egész dicsőségünk.

— Nehéz dolog.

— De még milyen! Viszont tudjuk azt is, hogy nincs az

(Folytatás a 4. oldalon.)

Egy magyar gyárban, március 6-án reggel...

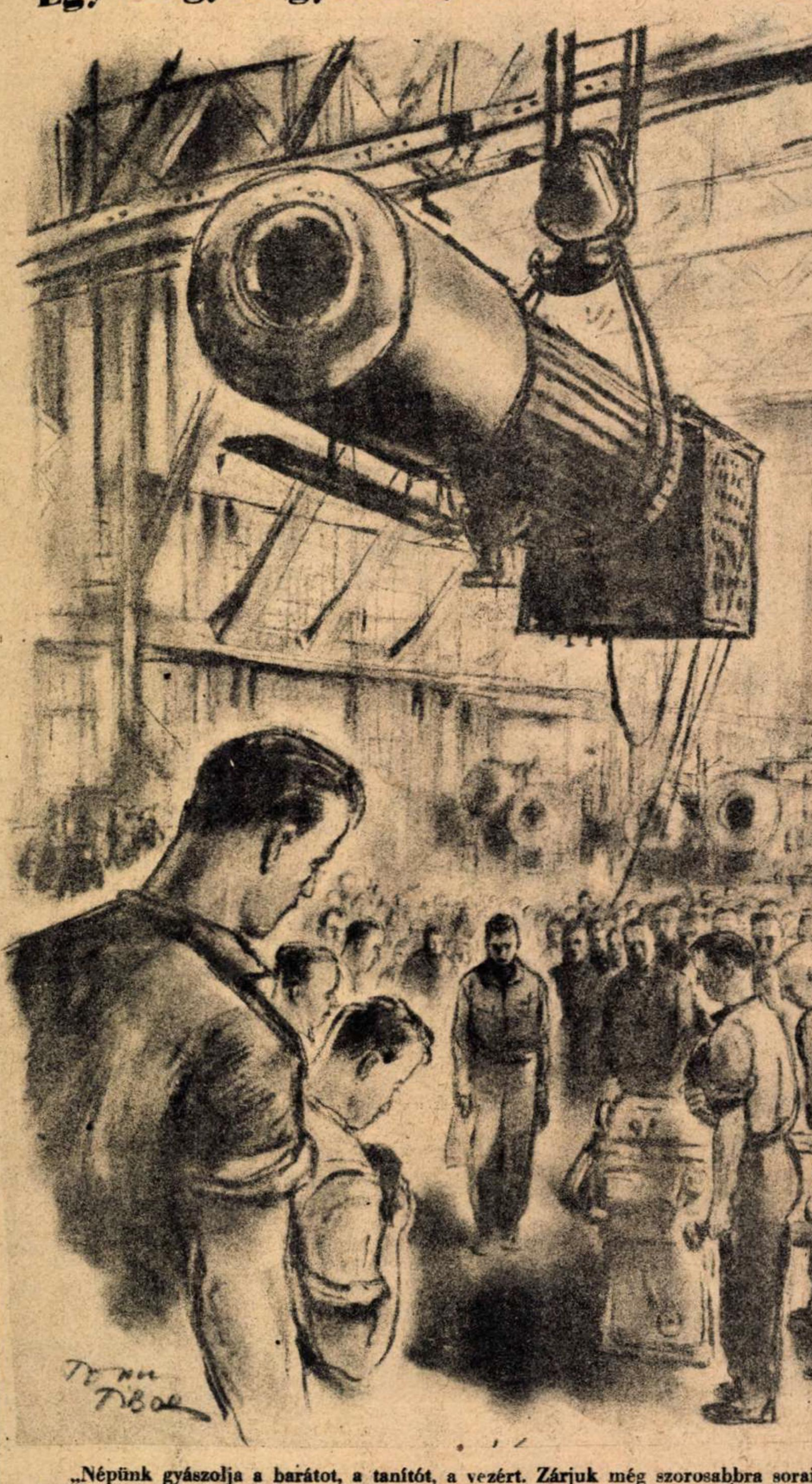

„Népünk gyászolja a barátot, a tanítót, a vezért. Zárjuk még szorosabbra sorainkat, tömörüljünk még jobban nagy pártunk, Népköztársaságunk Kormánya, Sztálin elvtárs hű tanítványa, Rákosi Mátyás elvtárs köré. Sztálin elvtárs tanításához híven erősítsük meg még jobban pártunkat, kovácsoljuk még szilárdabb egységbe az egész magyar dolgozó néppel."

Teheráni történet

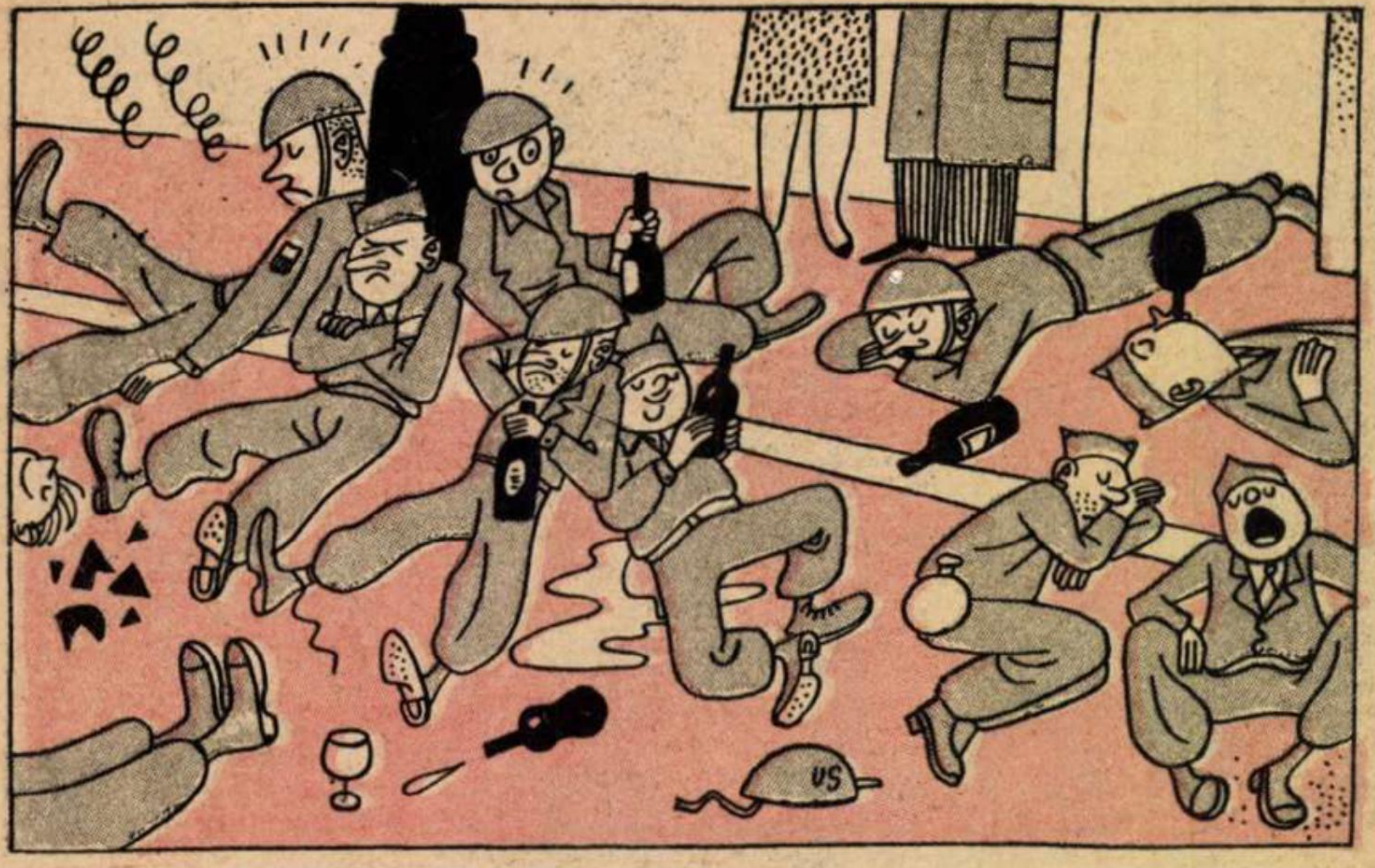

Este még halomban feküdtek a részeg amerikai katonák.

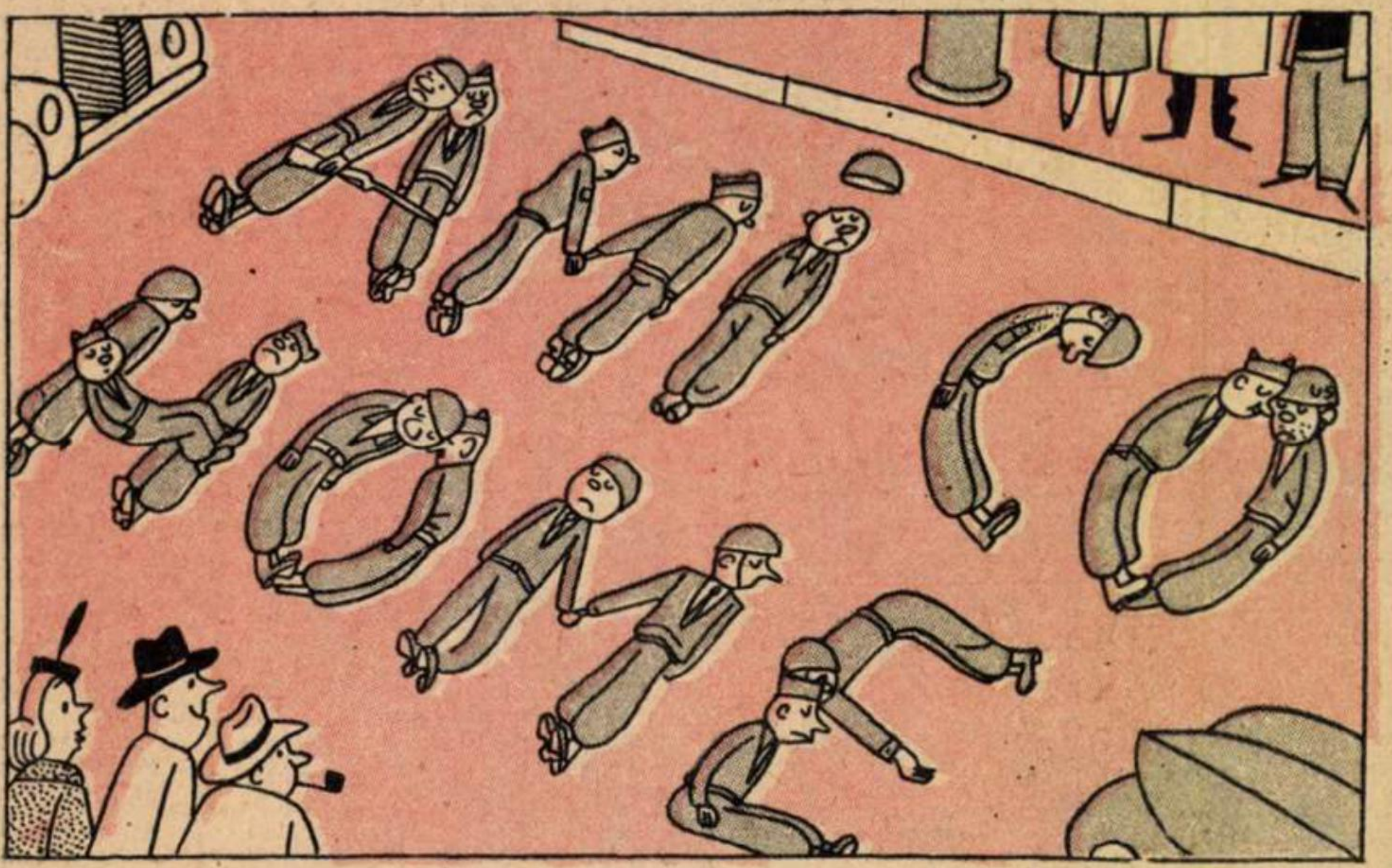

Reggelre a járókelők elrendezték őket.

(A „Beszuje Ajande" című iráni lap nyomán.)

Szerkesztőségi jelenet

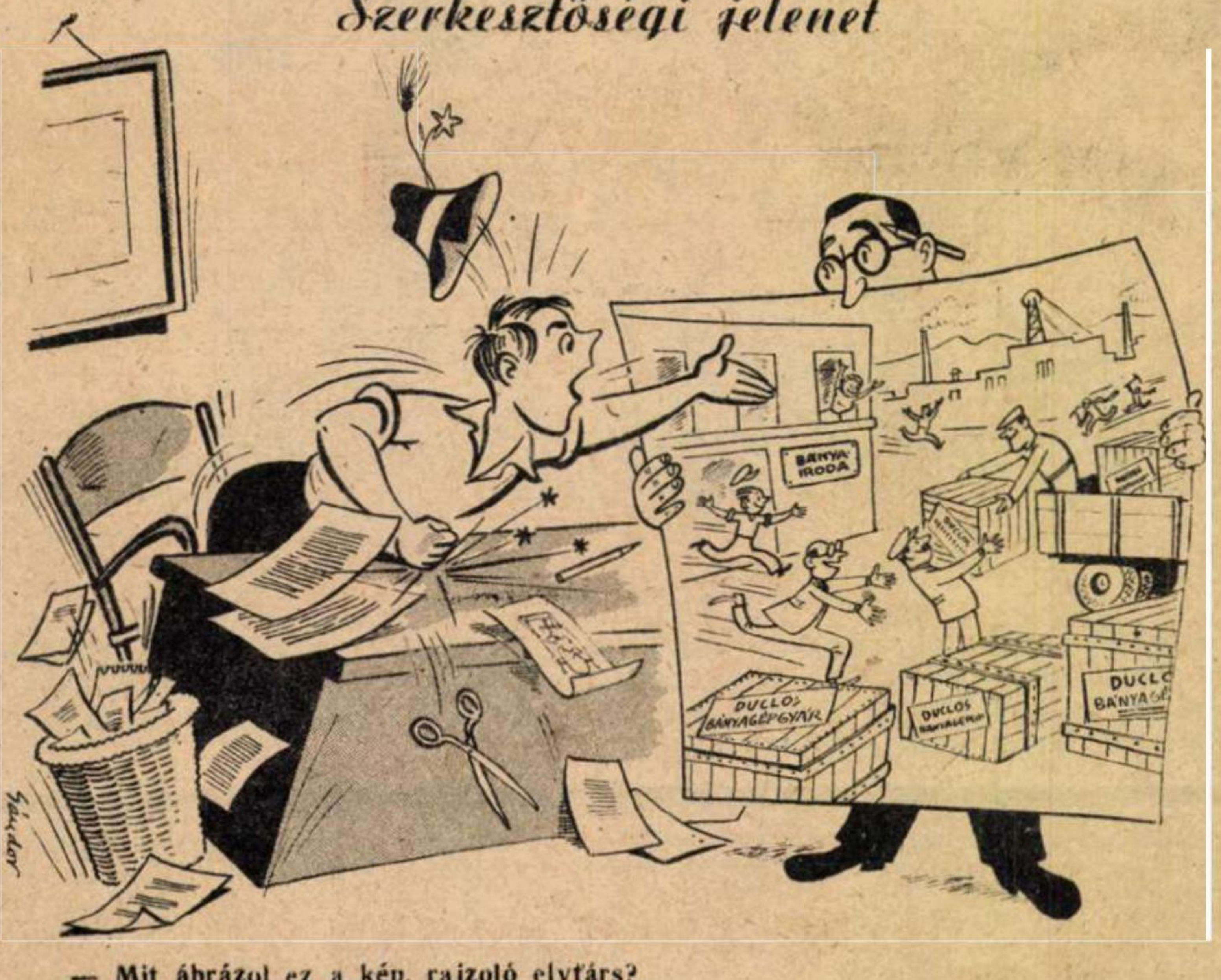

— Mit ábrázol ez a kép, rajzoló elvtárs?
— Az új bányagép-pótalkatrészek határidőre megérkeznek a bányába.
— Határidőre? Megmondtam, hogy ne utópiát ábrázoljon, hanem a valóságot!

E. ZSUKOVSZKI:

Amerikai barátság

ANGLIABAN

— Én tehát az önök lakásában fogok lakni.

— Semmit sem tehetünk ellene, Sir.

— Fürdőszoba van?

— Van.

— Telefon?

— Van.

— Szolga?

— Nincs.

— Ez nem fontos. A csizmáimat majd maguk tisztítják. Ezért egyszer egy héten használhatják a fürdőszobát és esetleg a telefont is.

— Kérem, Sir! ... Ez a mi saját lakásunk! És ön, az amerikai tiszt, még ezek után az angolok barátjának merészeli nevezni magát?

— Hogyan lehetne másképpen? Ha én nem lennék a maguk barátja, egyszerűen kihajítanám magukat ebből a lakásból ...

OLASZORSZAGBAN

— Ez milyen kép? Ki festette? Rafael?

— Igen, szinyor.

— Száz dollár.

— Nem, szinyor! ...

— Hát ez mi? Szobor? Ki csinálta? Michelangelo?

— Igen, szinyor.

— Kétszáz dollár.

— Nem szinyor! ... Ezek felbecsülhetetlen művészi alkotások ...

— De hiszen én fizetek darabonként mindegyikért!

— Ez rablás és nem vásárlás ... Alljon meg! Hova viszi?! Tehát ez az amerikai barátság!

— Hát persze. Talán fizetnék akár egy centet is ezért a mázolmányért, ha nem lennénk barátok?

NYUGAT-NEMETORSZAGBAN

— Holnapra maguknak már a nyoma se legyen itt. A falu területén lőteret létesítünk.

— De tiszt úr, nekünk nincs hova mennünk!

— Nincs? Nem baj. Segítünk. A férfiak menedéket találnak a mi kaszárnyáinkban. Az asszonyok. Hehe! Nem vesznek el, lesz számukra is hely.

— Tehát ez az amerikai barátság?

— Természetesen! Ha nem lennénk barátok, egyszerűen a fejükre hajigálnánk a bombákat.

(A moszkvai Krokodilból.)

A Vatikán én vagyok!

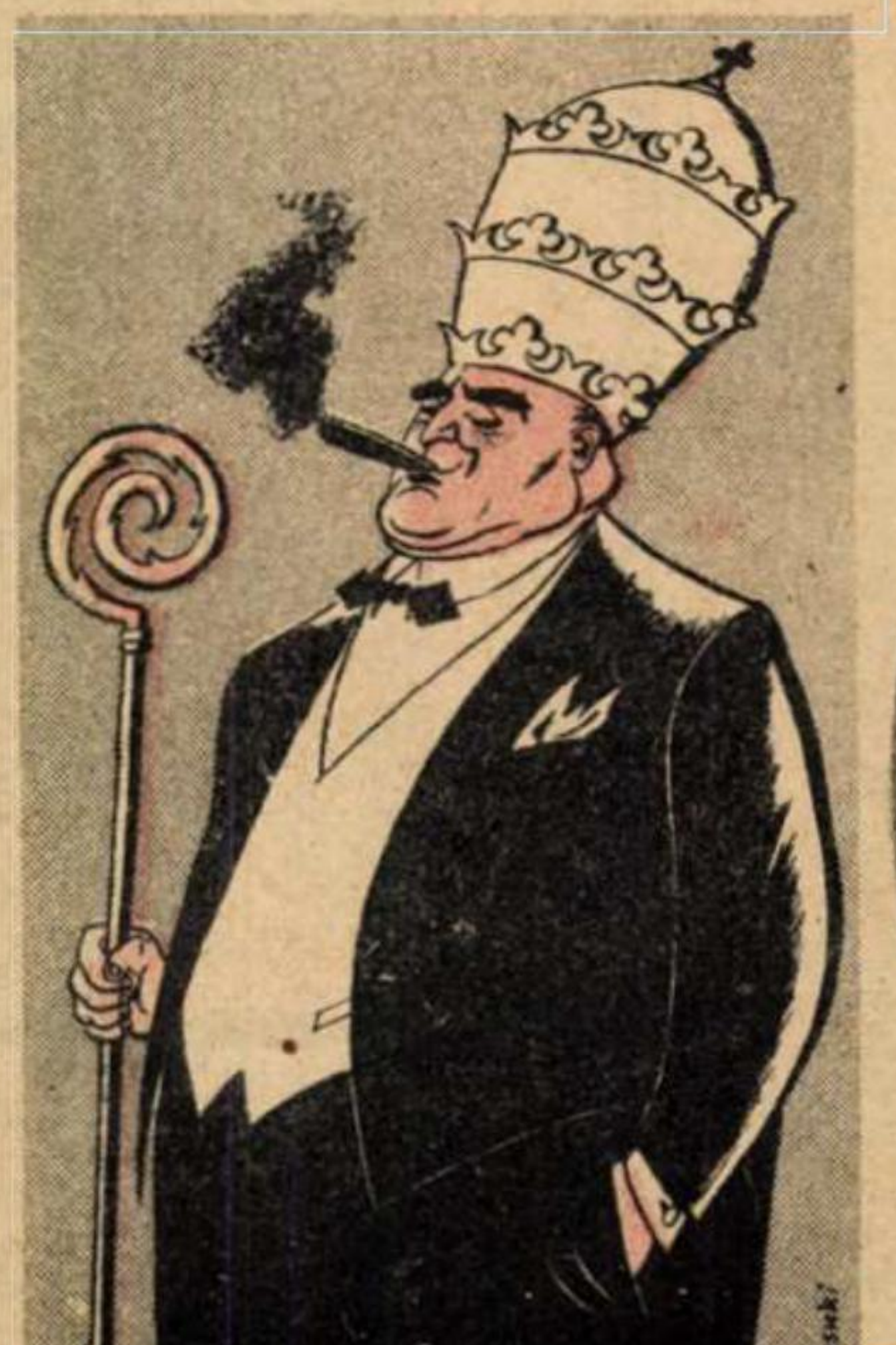

A mezőgazdasági munka elmaradásának

„Objektív okai":

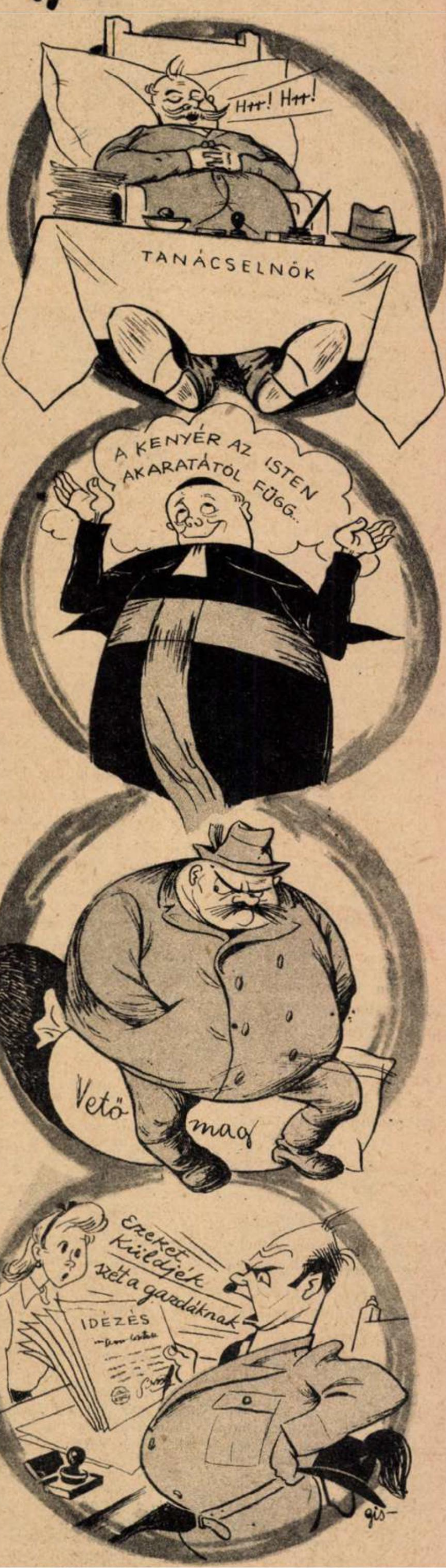
Hrr! Hrr!
TANÁCSELNÖK
A KENYÉR AZ ISTEN AKARATÁTÓL FÜGG..
Vető mag
Ezeket küldjék szét a gazdáknak
IDÉZÉS
gis-

(B. Polevoj elbeszélésének folytatása.)

a helyzet, amiből ne volna kiút. Hát mi is megtaláltuk a kiutat. Csakhogy a betonmunkák és az ezzel kapcsolatos munkálatok úgy felszaporodtak, hogy majdnem kétszerannyi munkásra lett szükség. Honnan vegyük őket? Az idő nem áll meg. Egyre zordabb lesz az időjárás, gyülekeznek a felhők a sztyeppe felett. Már a levegőben lógnak az őszi esők, rövidesen vízzel telnek meg az erek, megduzzadnak a patakok, megjön a magas vízállás.

— Csúnya helyzet, nem mondom ... No, de gyujtsunk rá, ha már itt tartunk. — mondja a sztálingrádi harcos és ágya irányában megint felizzik a cigaretta.

— Én nem építő vagyok, hanem gépekkel foglalkozom. Ez az egész história tulajdonképpen nem is tartoznék se rám, se a csoportomra. Dehát lehet itt kibújni a személyes felelősség alól? Szívügyünk ez mindnyájunknak. Én gépészmérnök vagyok és nem sokat értek a víziépítkezésekhez, de én is világosan látom, hogy micsoda veszély fenyegeti az építkezést.

- Az egyszer biztos.

— Akkor egyszercsak az a hír kezdte járni az építkezésünkön, hogy Ő eljön hozzánk.

— És tényleg eljött?

— Csak várjon ... Reggel, amikor lementem a szereléshez, elém állt a lakatosok brigádvezetője és a fülembe súgta: „Jön repülőgéppel." „Honnan tudják?" „Mindenki erről beszél." Érti, ugye, hogy mit éreztünk?

— Értem.

— Ő eljön hozzánk, mi meg tehetetlenül várjuk az áradást ... Látja, maga sztálingrádi harcos és erre büszke. Én meg arra vagyok büszke, hogy uráli vagyok. A háború alatt mi gyakran hetekig sem mentünk haza a műhelyből. Hanem az építkezésünkön azon a napon olyan munka kezdődött, hogy felvehette a versenyt még azzal is, ami az Uralban folyt a háború alatt. Szinte hihetetlen, hogy mennyire nekiláttunk. Átdolgoztunk egy teljes napot, aztán kettőt, hármat, hogy megmentsük a kezünk munkáját a víztől. Ha valakit már mindenképpen elnyomott az álom, ott helyben feküdt le aludni, nehogy az időt vesztegesse. Az ennivalónkat is odahozattuk a munkához. És hogy dolgoztunk! Azt mondják, hogy nincsenek csodák. Én azt mondom, hogy igenis vannak csodák, csak nem isteni és nem ördögi, hanem emberi csodák. A betonozók azokban a napokban, akár hiszi, akár nem, hétszáz százaléknál is többet dolgoztak. A villanyhegesztők az ezret is elérték. Ha saját szememmel nem látom, el se hiszem. Hősök lettek ott az emberek, hogy megmentsék az építkezést.

— Bizony, szokott az így lenni.

Hát így is volt! Aztán jött egy vonat, munkásokat hozott segítségül és félútról vissza kellett fordulnia. Nem volt szükségünk segítségre. Saját erőnkből birkóztunk meg minden bajjal.

No és Ő nem jött el?

Nem. Legalábbis hozzánk nem. De mi úgy dolgoztunk akkor, úgy érzem, mintha csakugyan meglátogatott volna bennünket, megnézte volna a munkánkat és megdicsért volna érte.

— Micsoda erő!

— Mit mond?

— Micsoda erő van az Ő nevében, azt mondom. Óriási erő!

— Úgy is van.

— No, akkor alszunk? Jóéjszakát.

— Jóéjszakát, de alig hiszem, hogy aludni tudjunk.

Hallottam, amint a sztálingrádi harcos felkel, öltözködik, sóhajt egyet, csizmát húz. Aztán odamegy az asztalhoz és a papirosok közt kezd matatni. A lámpa gyenge fénye kerek fejére, rövidrenyírt őszülő hajára vetődött.

— Támadt egy ötletem beszélgetés közben. Tudja, holnap számolok be a kotrógépkezelőknek a munkamódszereimről és eszembe jutott most valami igen hasznos dolog. Maga csak aludjon, de én ezt leírom, hogy úgy ne járjak, mint az egyszeri tatár, aki kását látott álmában, felébredt, kanalat keresett, de a kása akkor már nem volt.

Egy ideig csend volt, csak papírzörgés hallatszott. Aztán megreccsent a másik ágy is. Hallottam, amint a mérnök a ruhája után nyúl. Rövidesen egy másik fej is megjelent az asztal felett, domború homlokkal, búzaszőke, göndör hajjal.

— Nem, nem lehet most aludni. Mutassa csak meg az új ötletét. Hátha hasznára lehetek egy kicsit. Ismerem én is a kotrógépeket: földijeim. A mi gyárunkban készülnek.

Valahol kint a folyosón lassan, meggondoltan négyet ütött egy óra.

Darvas Szilárd:

Az író műhelyéből

1. Az író.

Igazgató, de hogyha kell, kihordó,
gépész is ő és egyben gépezet,
kohó, mely mindig izzó hőre fűlik
és mindenes az élménytől a műig,
mázsás való és könnyű képzelet.
Övé a gond, ha megkopott a szerszám
s a nyersanyagból hogyha veszne némi,
mert felelősnek mindig egyszemélyi.

Szavad rövidre fogva, mondd ki hát:
nem műhelyecske, roppant kombinát!

2. Selejt

Bár híred-neved szépen gyarapodna,
még vár egy fórum munkadarabodra,
olyan „meo", mely végül sose téved
és selejtedet visszadobja néked:
lásd, megkezdték a vizsgát már az évek.

3. Egy irodalmi művezetőre.

Látom, barátom, kezedben a mérce,
csak azt nem tudom, a mércéhez értsz-e?

4. Egy fiatal szaktárshoz.

Sok embert látsz és mind egymást segíti,
e nyolc-tíz író egy egészet képez
s míg felsóhajtasz halkan: jaj de szép ez . .
én ugyanakkor csendben arra intlek:
nehogy brigádnak nézzél holmi klikket!

5. A terv

Olyat írni, mit senki soha még itt,
mi romjában is megöli a régit,
mi százezreknek ad erőt a hitre

s mert mindünk dolgát így előre vitte,
sok szépségében is beláthatatlan
jövőnknek útján számít egy keréknyit,

így ülj neki. S mert így kezded, elég, ha
túlteljesíted — százhúsz százalékra.

NYOMASZTÓ EMLÉK

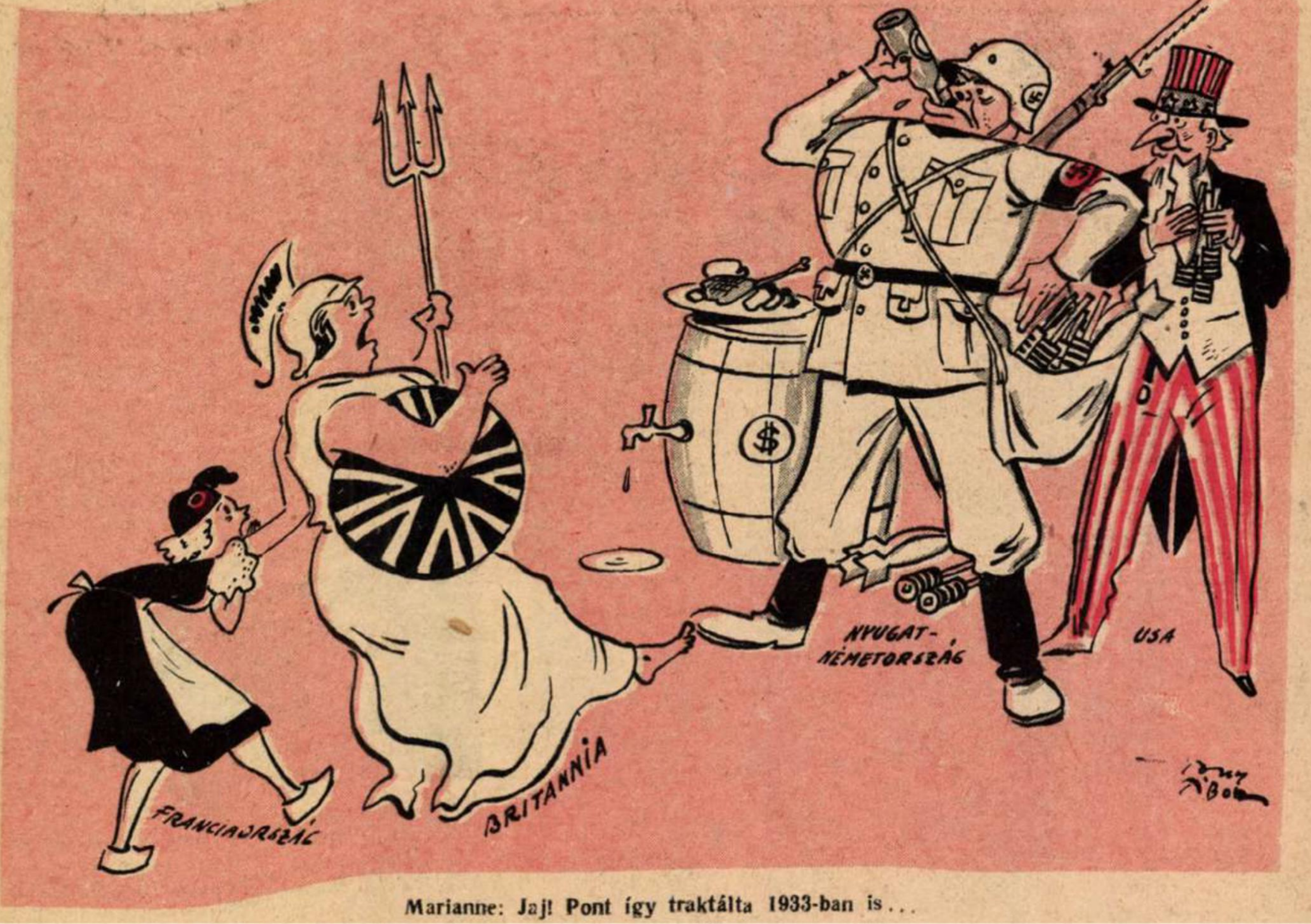

Marianne: Jaj! Pont így traktálta 1933-ban is . . .

Heti Krónika

Bonni jelentés szerint végleges megegyezés jött létre a háborús bűnös Alfred Krupp vagyonát illetően: Krupp mindent visszakap. A régi háborús bűnös csorbítatlan vagyonnal és felemelt fejjel állhat be az új háborús bűnösök közé.

Eden angol külügyminiszter elutazott Amerikába. Eisenhower nyilván látni akarja, hogy milyen ember az, aki Anglia külügyeit irányítaná, ha nem ő irányítaná azokat.

Ridgway tábornok és helyettese, a francia Juin tábornok között végre megszűntek az éleshangú viták és a botrányos veszekedések. Ugyanis már hónapok óta nem beszélnek egymással.

Van Zeeland belga külügyminiszter Madridba utazott, hogy Francoval tárgyaljon. A szerencsétlenség ritkán jár egyedül. Árvíz, aztán mindjárt Franco . . .

Bogoljub Ilics, a volt királyi jugoszláv hadsereg tábornoka és a királyi kormány volt hadügyminisztere visszatért Jugoszláviába. Ebben nincsen semmi feltűnő, hiszen ez a volt királyi tábornok tulajdonképpen nem is fasiszta.

Titóhoz képest

JÓBARÁTOK

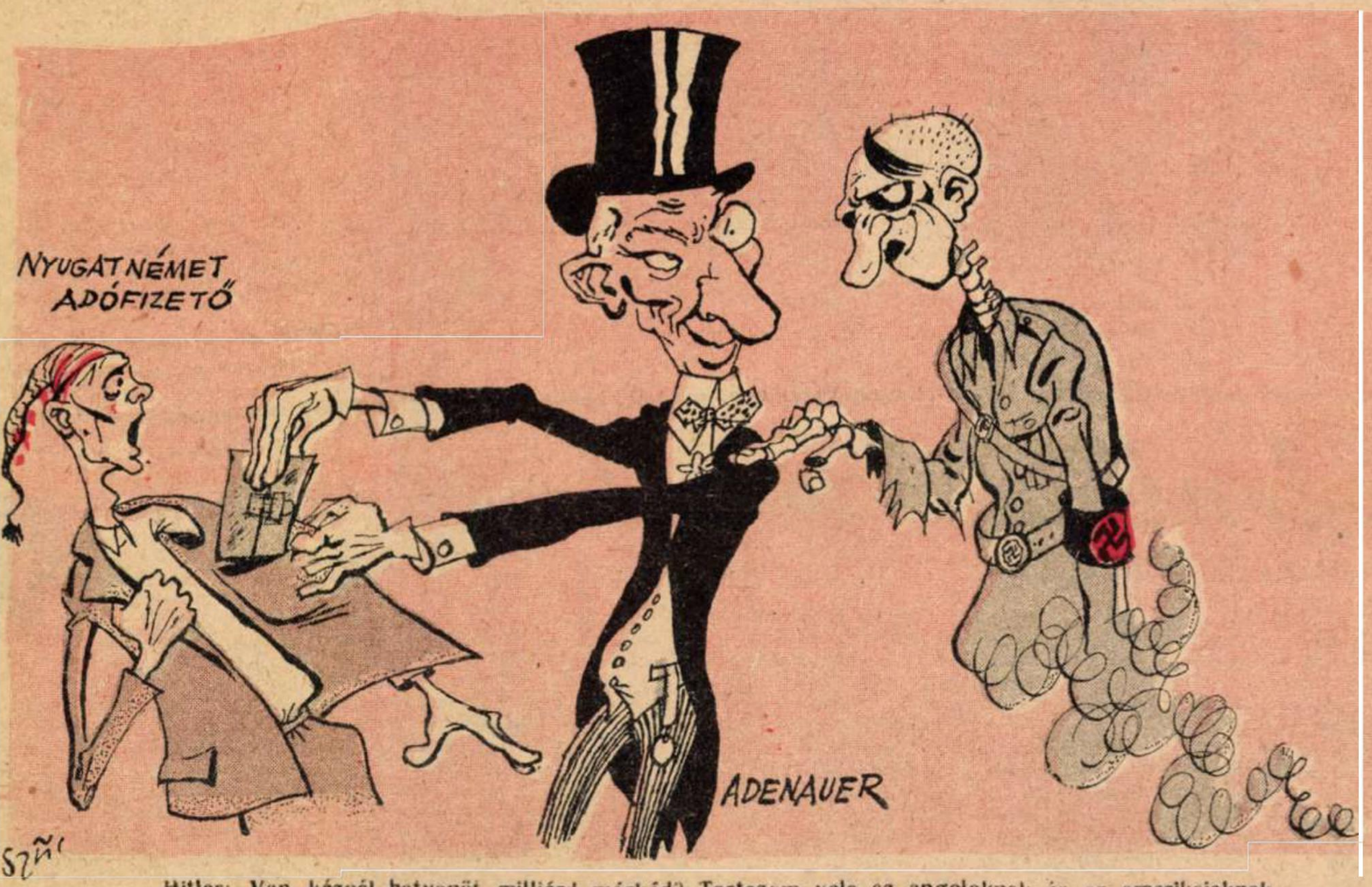

Hitler: Van kéznél hatvanöt milliárd márkád? Tartozom vele az angoloknak és az amerikaiaknak . . .
Adenauer: Parancsolj, öregem!

LEHET ALKUDNI

(Amerikai-spanyol katonai egyezmény készül.)

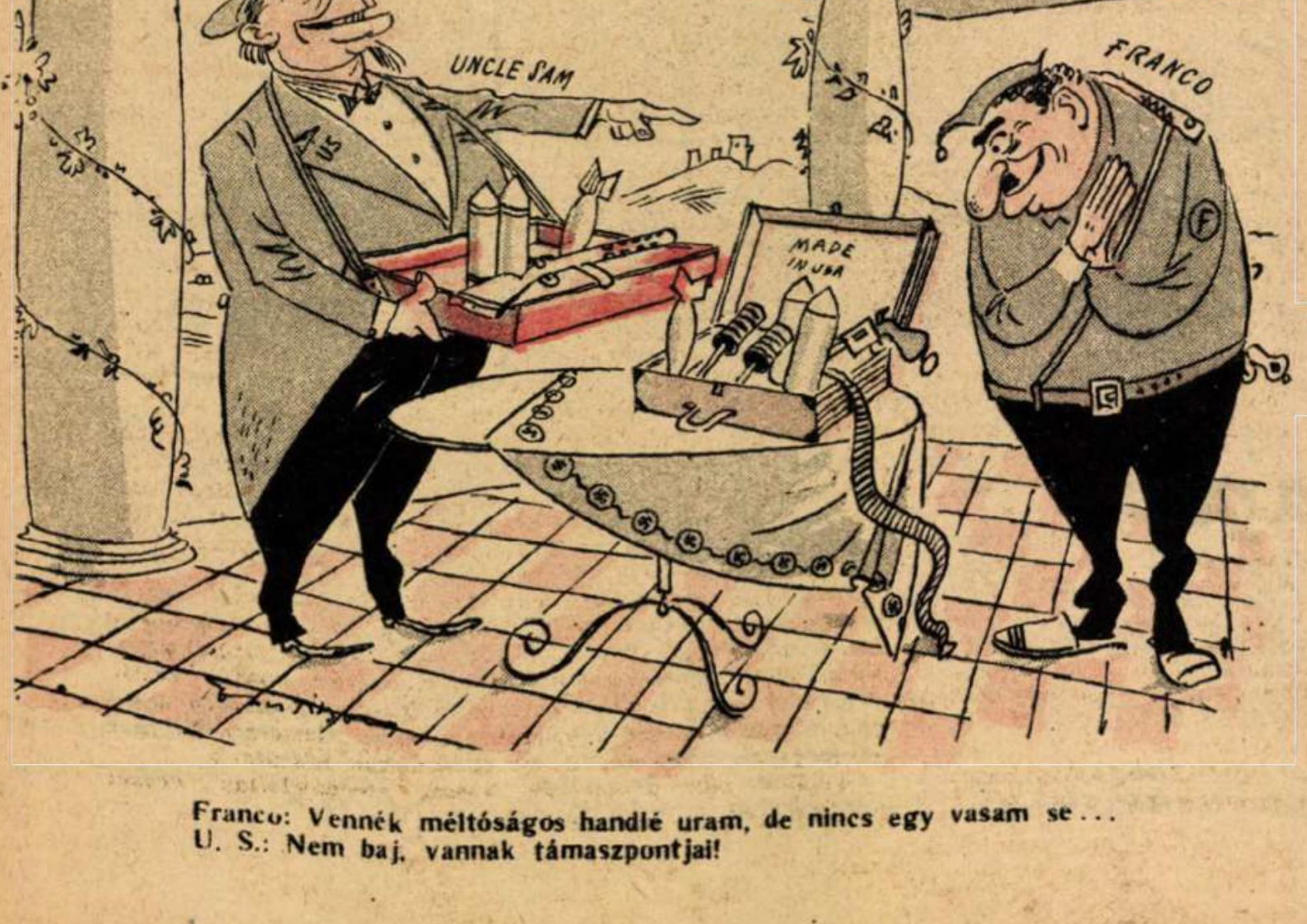

Franco: Vennék méltóságos handlé uram, de nincs egy vasam se . . .
U. S.: Nem baj, vannak támaszpontjai!

Amerikai tanulság

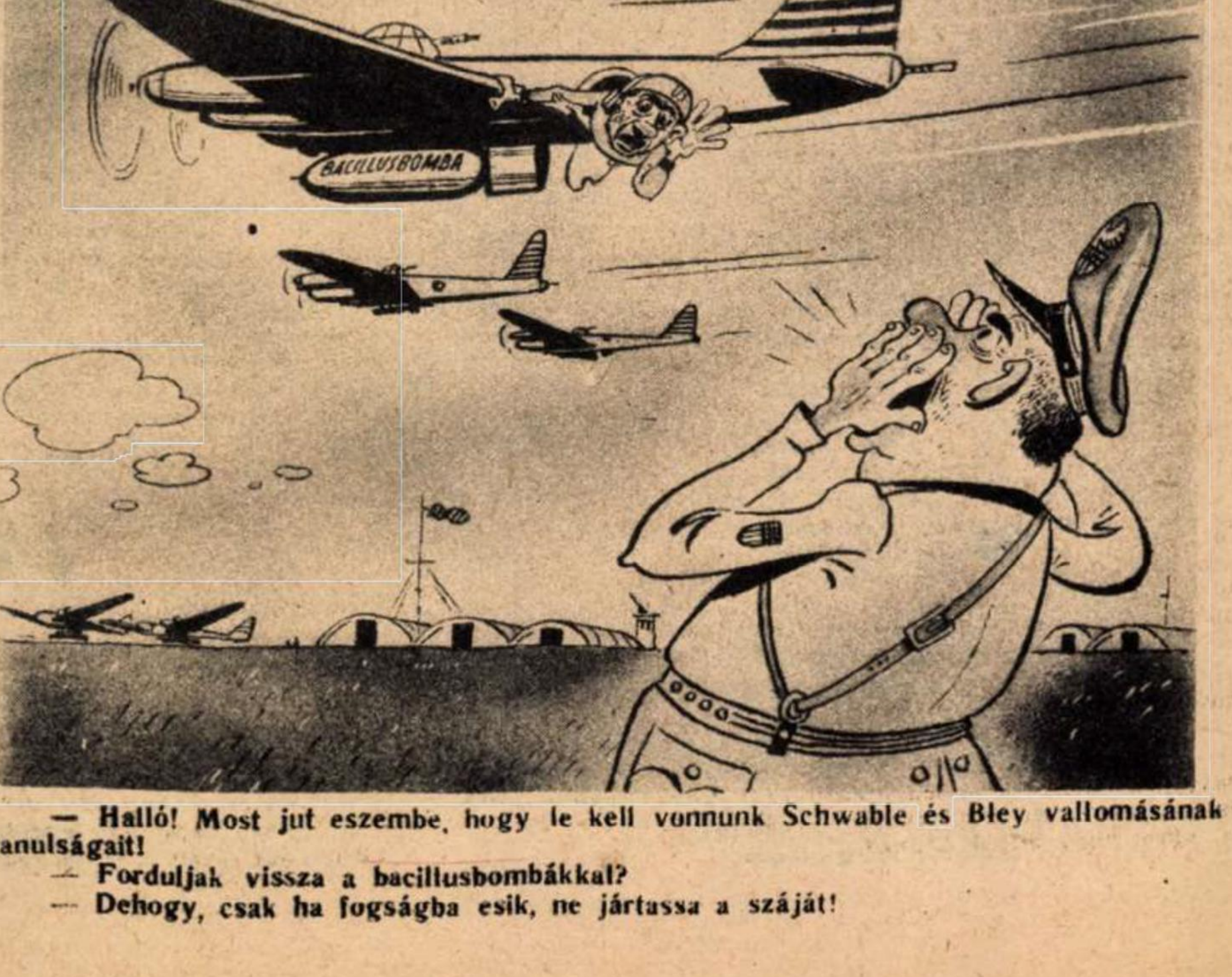

— Halló! Most jut eszembe, hogy le kell vonnunk Schwable és Bley vallomásának a tanulságait!
— Forduljak vissza a bacillusbombákkal?
— Dehogy, csak ha fogságba esik, ne jártassa a száját!

Felszabadulási Hét

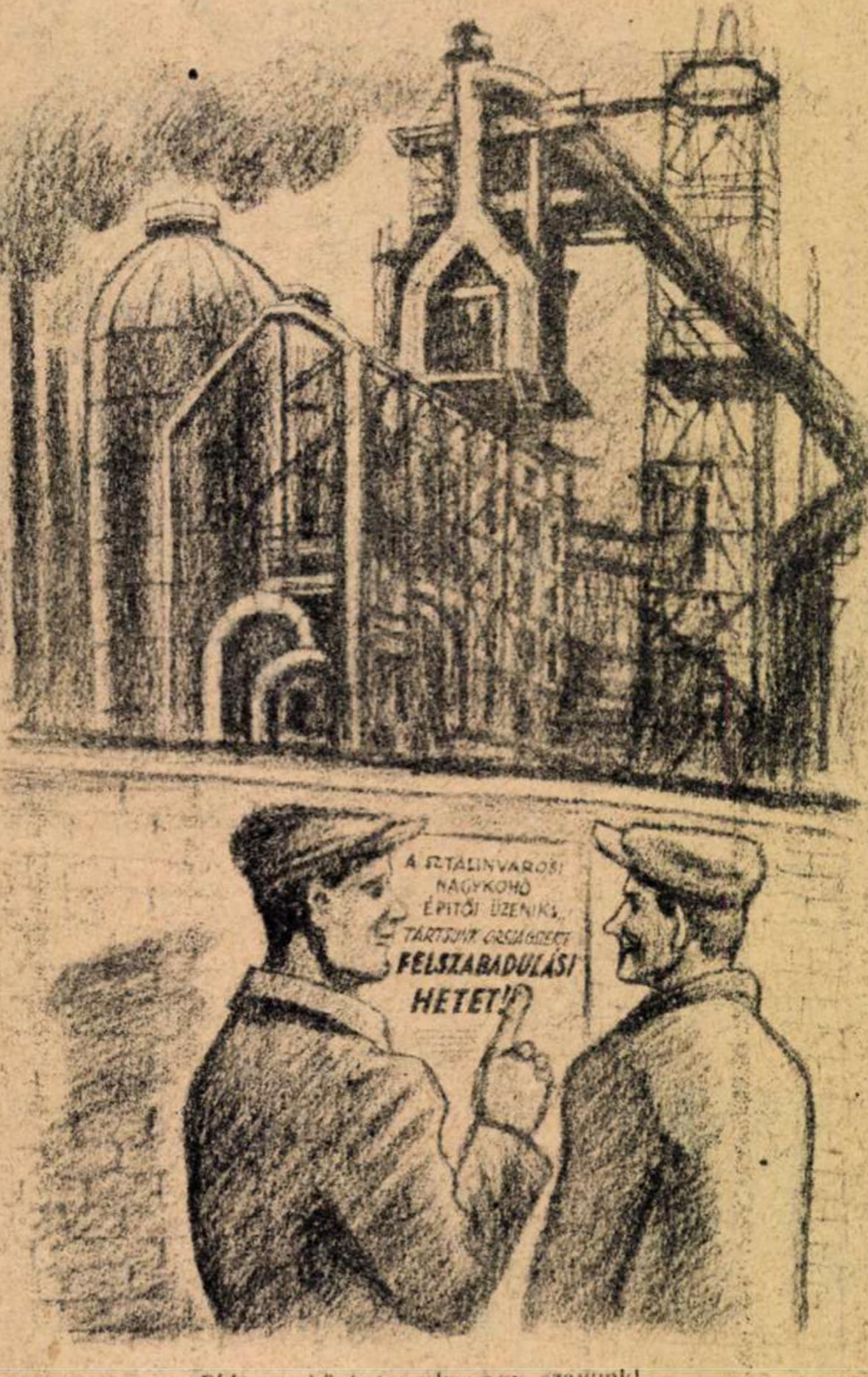
A SZTÁLINVÁROSI NAGYKOHÓ ÉPÍTŐI ÜZENIK: TARTSUNK ORSZÁGSZERTE FELSZABADULÁSI HETET!

— Ehhez nekünk is volna egy szavunk!
— Micsoda?
— Csatlakozunk!

Fogyókúra?

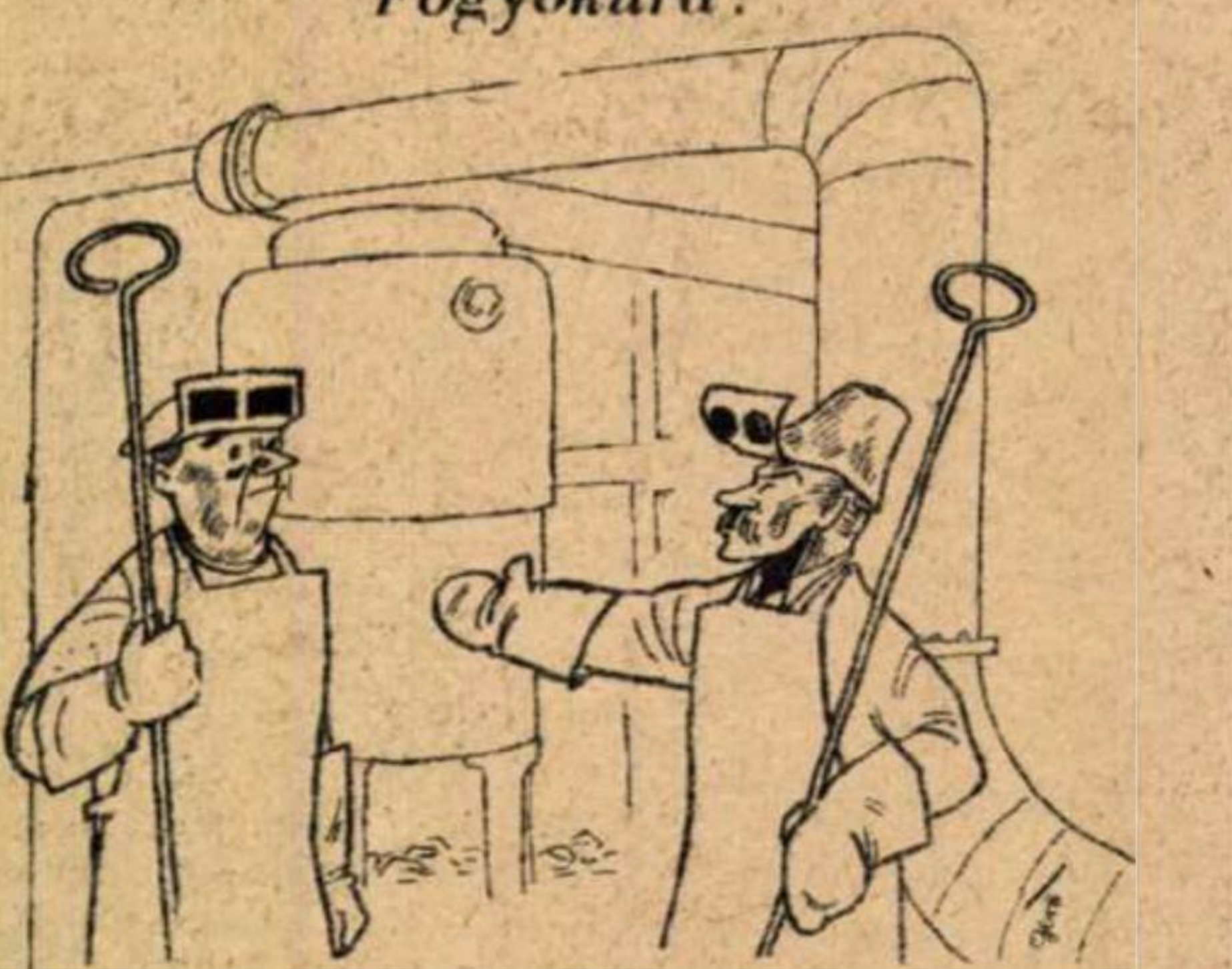

— Mi az szaktárs, fogyókúráztatja a kemencéjét?
— Miért?
— Mert naponta két-három tonnával kevesebbet raknak rá, mint az előirányzat.

OKOS GONDOLAT

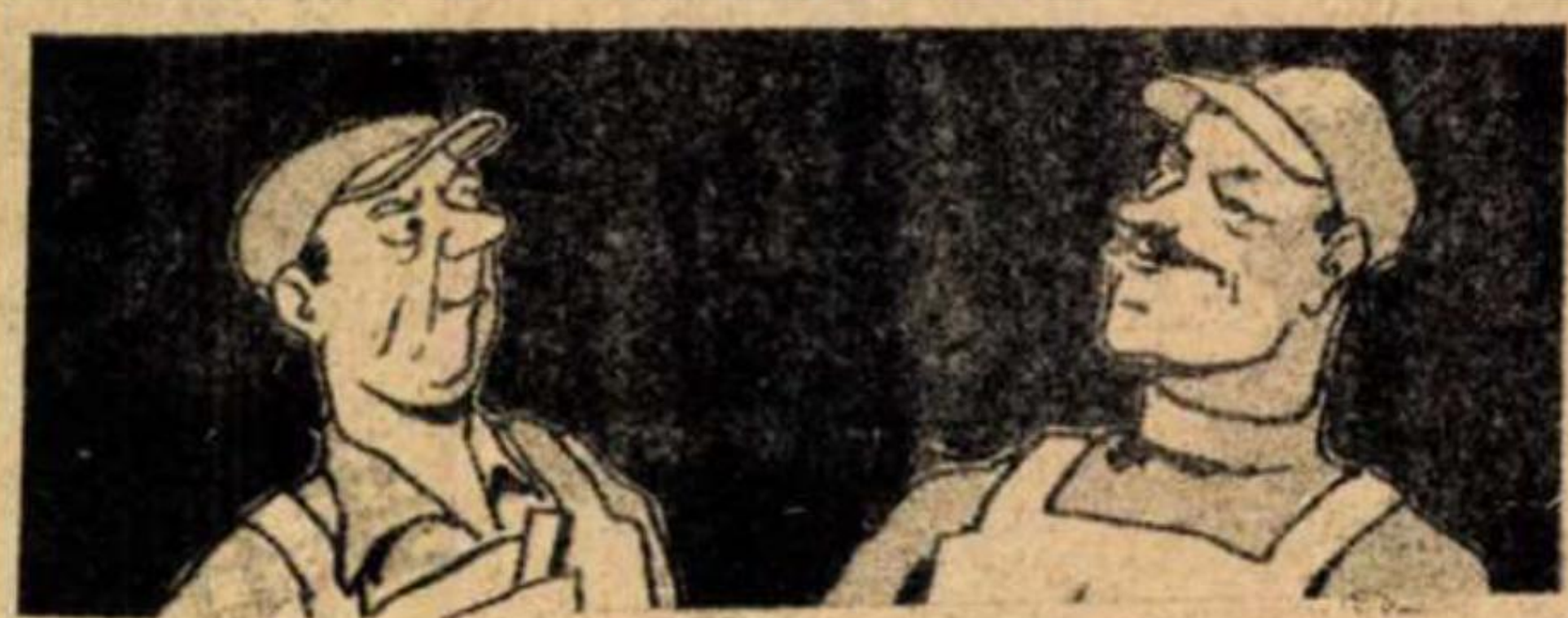

— Tudod szaktárs mit lehetne felhasználni a mult-havi tapasztalatokból?
— Mit?
— Azt, hogy a mult hóvégi rohammunkát most a hó elejére kellene tenni.

Fáznak a csákányok egyes bányákban

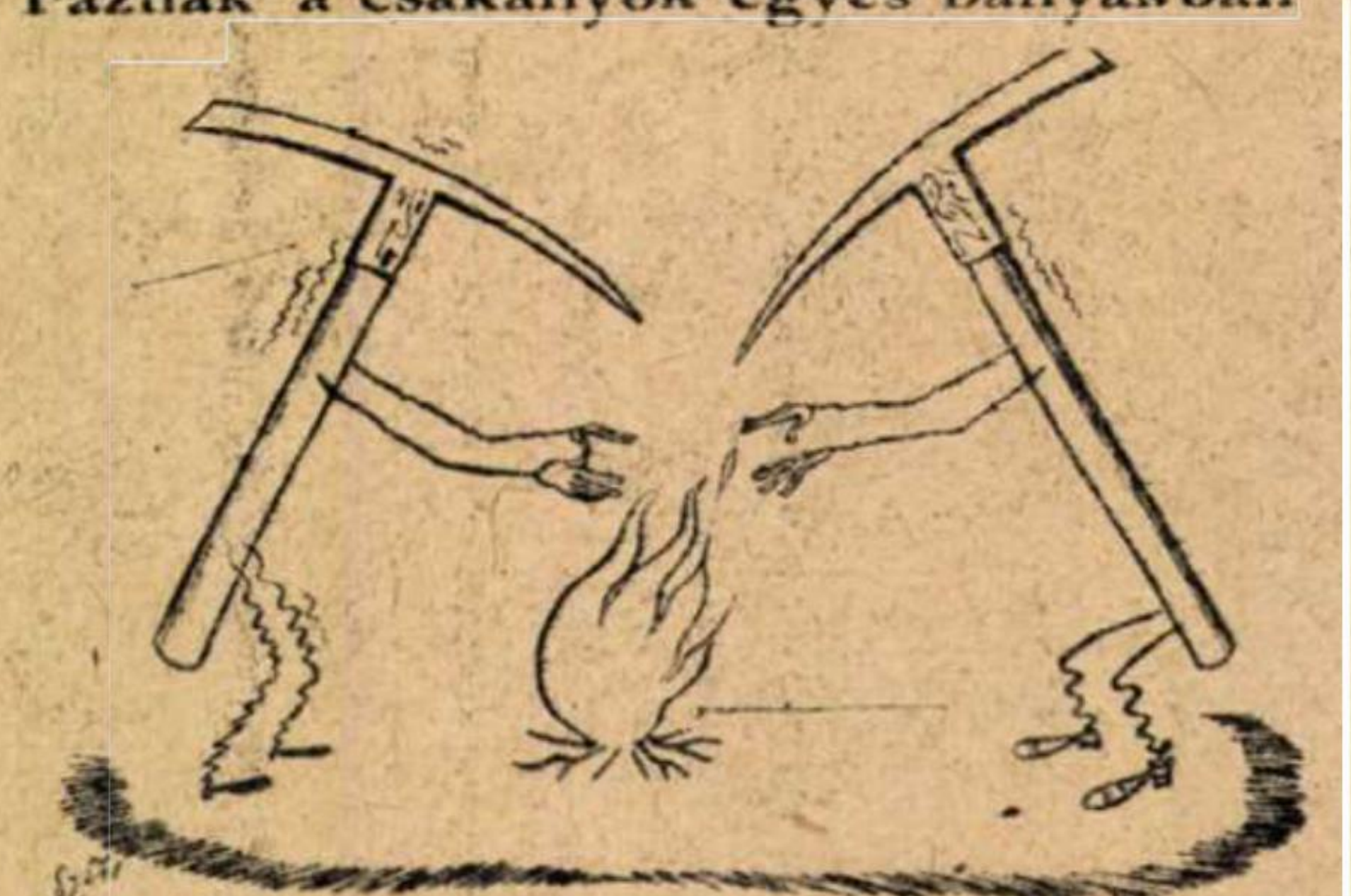

— Emlékszel, öregem, a melegcsákány-mozgalomra?

Könnyű kérdés

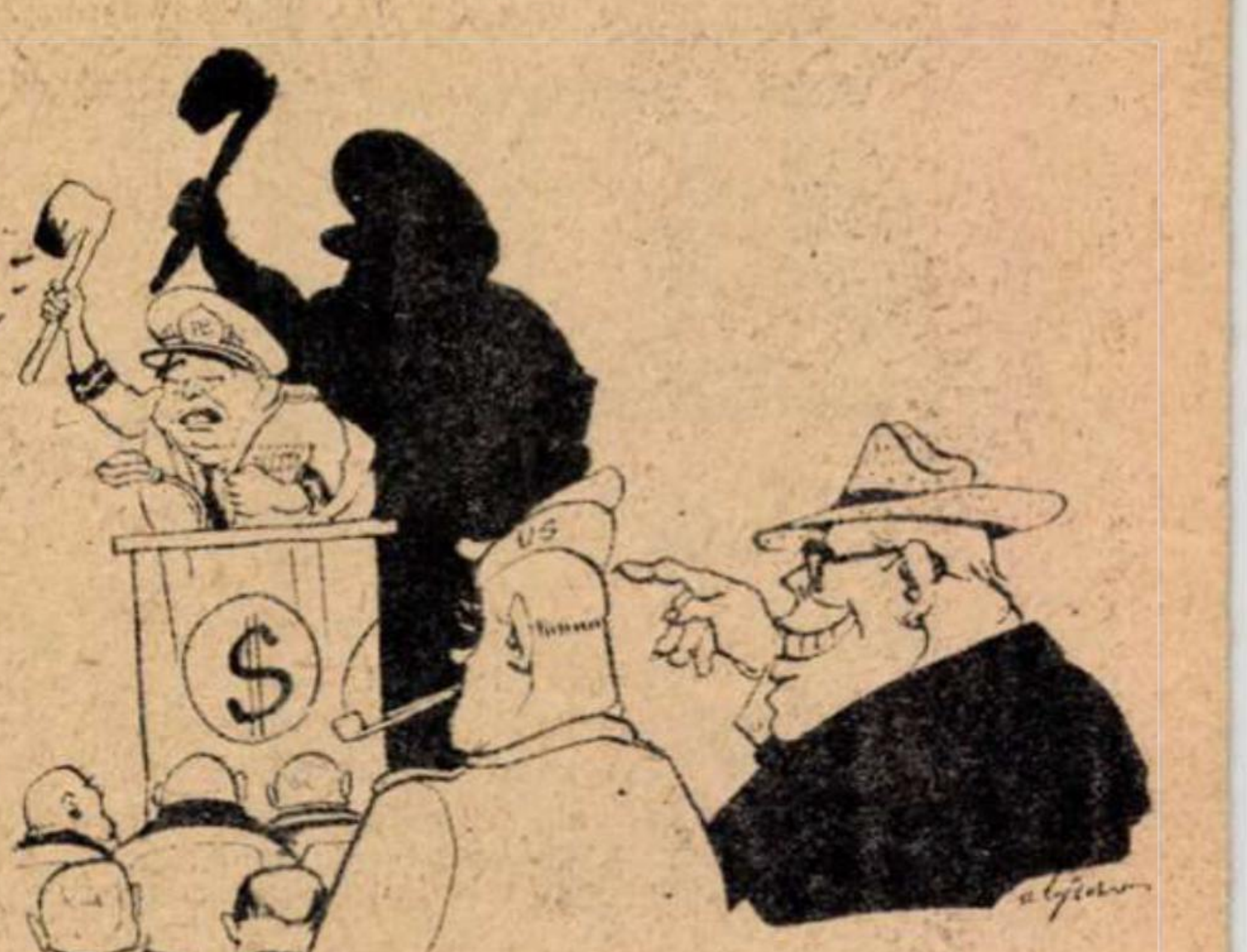

— Mi a különbség Tito és a jobboldali szociáldemokraták között?
— Az, hogy Tito kevesebbe került nekünk.

A jugoszláv-görög-török blokk

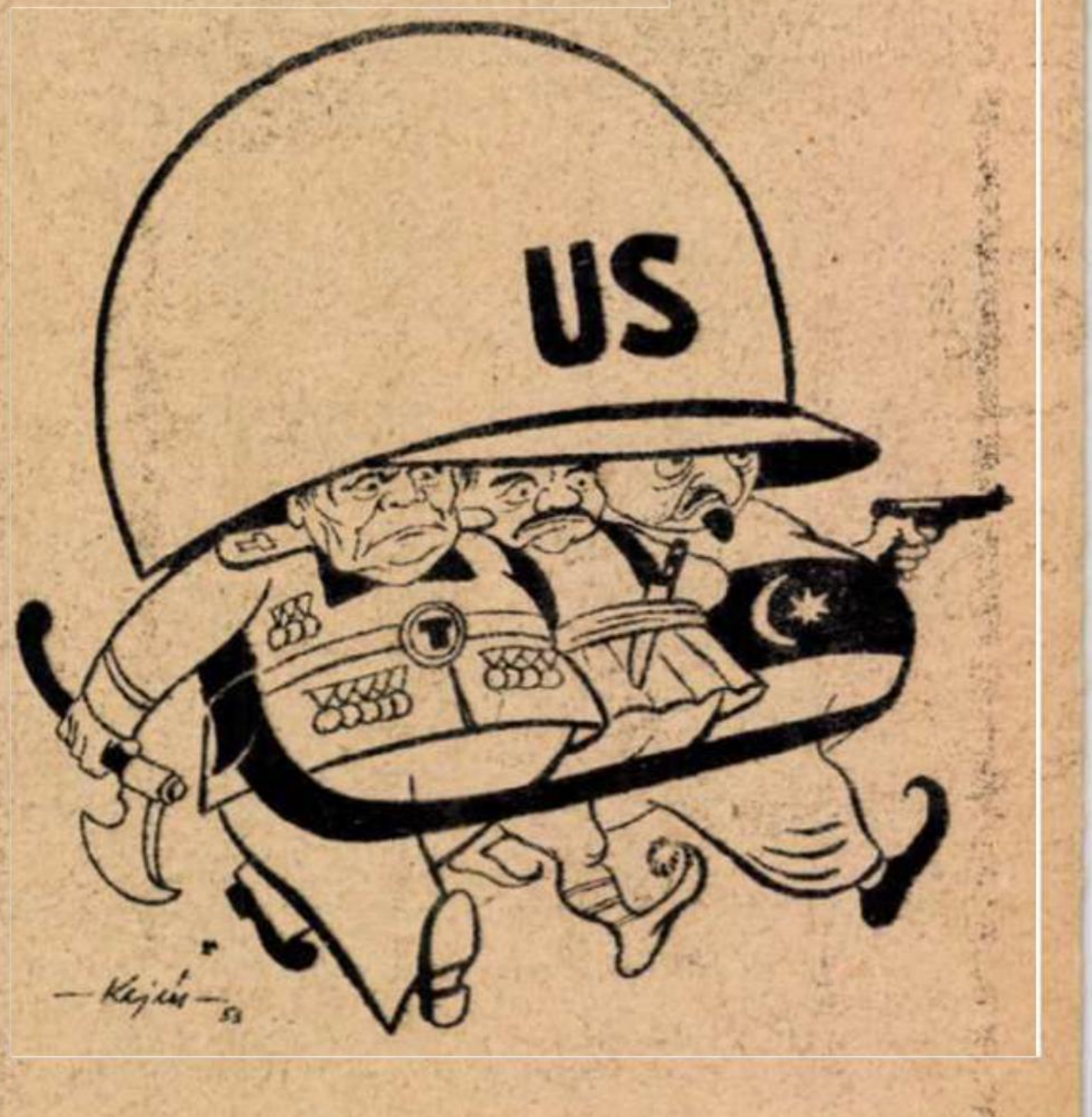

Le a bürokráciával!

Mindenki intézkedik . . .

A Szolnoki Járműjavító Vállalat mozdony-osztályán 1951 őszén indult meg az üveggyapottal való hőszigetelés munkája. Ezzel a módszerrel nagymennyiségű hőenergiát takarítunk meg.

A vállalat dolgozói lelkesen dolgoznak az új módszerrel, mert tudják, hogy az népgazdaságunkat erősíti. A hőszigetelő üveggyapotot a mozdonykazán falára szerelik. A gyapot elszigeteli a meleg kiáramlását a kazán felületén.

Csak egy baj van ezzel az új módszerrel. Bár védőételeket adnak, viaszos csuklyát és úgynevezett respirátort kapnak a dolgozók, nincs meg az a berendezés, amely megóvja a dolgozókat a levegőben szálló üvegporfelhőtől. A munka végzése közben a burkolatra gyakorolt nyomás, ütés következtében felhőalakban áramlik ki az üvegpor. A gépet két-három méteres vastagságban veszi körül. Az üveggyapot egyrésze a tüdőbe kerül s elfojtja a légzést. A viaszos csuklyát és a respirátort a dolgozók nem használhatják, mert úgy a légzést, mint a látást megnehezíti, sőt az állványokon való közlekedést is gátolja.

Többizben felhívtuk az illetékes szervek figyelmét erre a körülményre. Csak annyi történt, hogy 1951 ősze óta, mióta először jelentettük, hogy védőberendezésre van szükség, sorozatosan látogattak meg bennünket az igérgetők. Ellenőrök, szakemberek jöttek, megnézték munkánkat, megigérték, hogy „mindent elintéznek" — és a helyzet maradt a régiben. Másfél év óta üzemünk e részlege olyan, mint egy kirándulóhely. Az ellenőrző látogatók elvittek egy-egy csipetnyit a gyapotból, — hogy kérésünket szemléltetőbben is igazolhassák. Az elhordott „bizonyitékok" talán már egy félkazán szigeteléshez szükséges anyagot is kitesznek — de mint már említettük — semmi sem történt az ügyben. Az igéretek már valóságos heggyé nőttek és a dolgozók az igéret hegyén továbbra is teletüdővel szívják az üvegporral telitett levegőt. Reméljük, a Ludas Matyi hozzásegít bennünket a védőberendezéshez, hogy még jobb munkát tudjunk végezni.

G. Kiss József és Gyimesi Béla
a szolnoki JJÜV dolgozói

Az átszálló olcsóbb!

Az Ikarus-gyárban dolgozom és Mátyásföldről szoktam Budapest felé utazni. Ha Mátyásföldön, a Keleti-pályaudvar felé vonaljegyet váltok a HÉV-en, akkor 1,80 forintot kell fizetnem. Ez bizony nagyon drága utazás! Utitársaim felvilágositottak, hogy olcsóbban is lehet utazni. Ne vonalat kérjek, hanem átszállót. Ennek nemcsak az az előnye, hogy a Keleti-pályaudvaron túl is utazhatom a város bármely részébe, hanem az is, hogy 50 fillért megtakarithatok, mert az átszálló csak 1,30 forint.

Megkérdeztem a jegykiadó pénztárosokat és a jegykezelőket is, hogy a HÉV-en miért öt a kétszerkettő. Senki sem tudott válaszolni.

László László
az Ikarus-gyár dolgozója

Két forint 003 fillér

Egyes rövidárucikkeknél nevetséges eladási egységárak vannak. Ime, az árak:

1 gombolyag horgonyhimző	2,003 Ft
100 biztositótű	8,28 „
1 ezüst fenyőcérna	8,91 „
1 gépselyem	1,01 „
1 motring bébifonal	10,625 „
1 drb. horgonycérna	6,29 „

A vevő nem tudja kifizetni se a háromezred sempedig a 28 század fillért. Még az 1 forint 1 fillért is nehéz kifizetni. **Korszakalkotó** javaslatom: szállitsák le a 2003 filléres árat 2 forintra, az 1,01-et 1-re, a 10,62 és fél fillért pedig 10 forint 62 fillérre. Ha pedig a 6,29 forintost 6,30-ra emelnénk, akkor megtérülne a különbözet is.

Balázs István
Földművesszövetkezet, Nádasdladány

Ludas Matyi elintézte

Az „Egerek és egerek" című közlemény megjelenése után nyomban megkezdték a zalaegerszegi 2. számú Népbolt raktárának cementezését. Köszönet!

Benkő Károly
Zalaegerszeg

Szép kis örökség

Hatvannyolc éves vagyok, eddig még soha senkitől semmit sem örököltem. A balassagyarmati Járási Tanács most közölte, hogy hajlott koromra örökös lettem. Azt azonban elfelejtette közölni, hogy ki mit testált rám.

Úgy kezdődött, hogy 1952 október 20-án intést kaptam, amelyben felszólitottak, hogy 276 forintot fizessek. Nyomban megkérdeztem, hogy miért kell fizetnem. Három hónappal később megjött a válasz. Közölték, hogy örököltem és erre kérik a 276 forint illetéket. Azt is tudomásomra hozták, hogy az örökség illetékére 1951-ben már 87 forintot fizettem (?!), amelyet azonban teljes egészében kamatra számolták el. Ezért a tartozásom változatlanul fennáll. Végrehajtással is fenyegetőzött Oravecz István pénzügyi osztályvezető.

Úgy látszik, összetévesztenek valakivel, lehet, hogy az illető nem idős, hanem fiatal, nem Márton, hanem Károly, nem János, hanem Péter és nem Pásztón a Kiss-utca 20-ban, hanem talán Miskolcon a Kazinczy-utca 10-ben lakik. Akkor meg miért fizessek én helyette?

Id. Márton János
Pásztó, Kiss-utca 20.

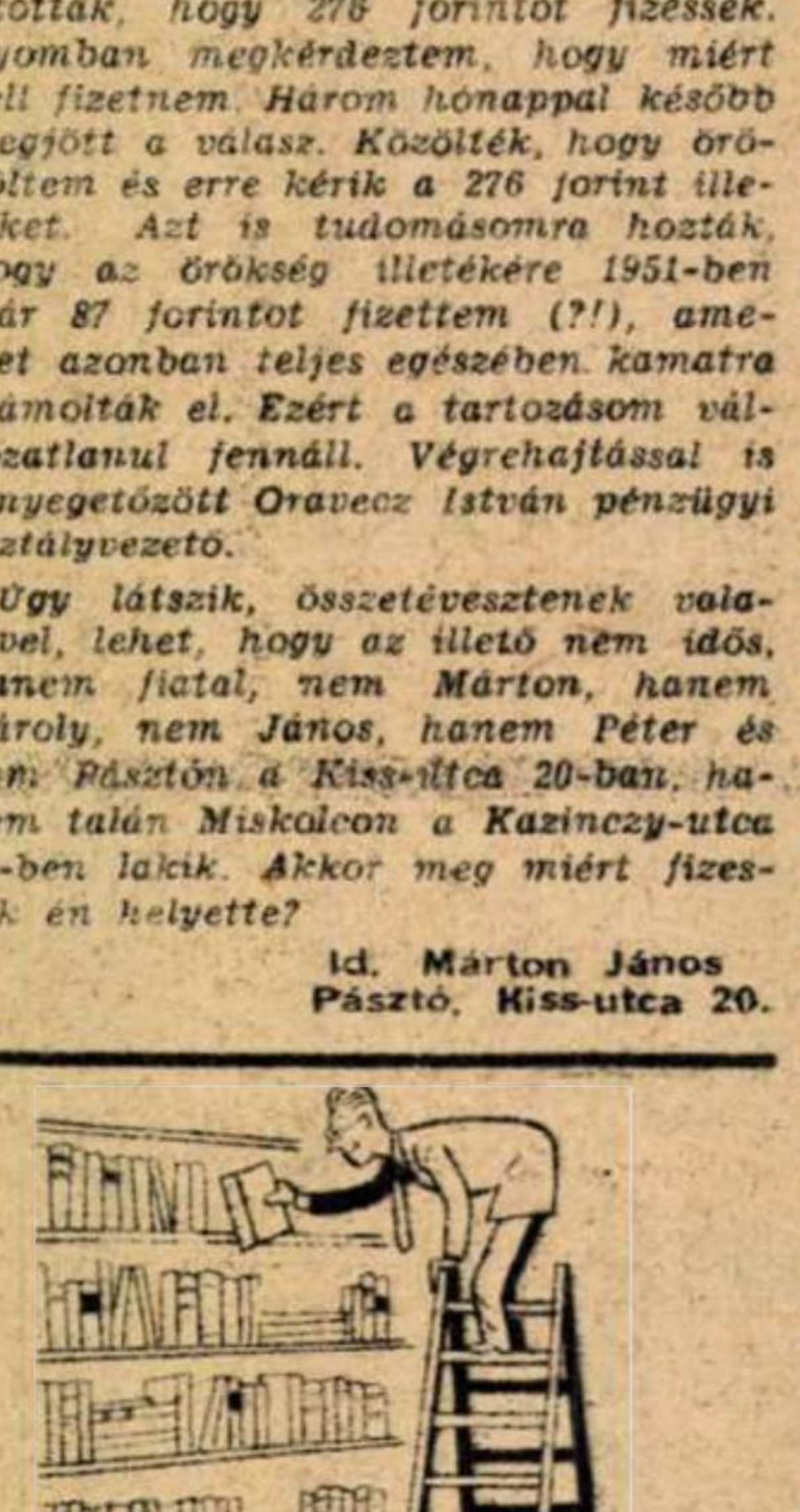

Magas
árat fizetnek
eladó könyveiért
az „ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ"
VÁLLALAT,
ANTIKVÁR VÁSÁRLÓ BOLTJAI
*
V. MÚZEUM KRT. 17. TEL: 384-563
V. FERENCIEK TERE 2. TEL: 183-421

Hőtároló dob

Mint az É. M. egyik szakipari vállalatának dolgozója, 1952 januárjában az ottani újítási megbizottnak egy újrendszerű hőtároló-dobbal kapcsolatos újításomat adtam át. Elfogadták. Értesitettek, hogy megküldik a Találmányi Hivatalnak. Ez azonban csak május 20-án történt. Addig az újítási megbizott fiókjában hevert az ügy.

A Találmányi Hivatal építési trösztökhöz küldte az újítást, de nemleges válaszok érkeztek, amin nem csodálkoztam, mert tudtam, hogy az építési trösztök nem gyártanak fémárut.

Illetékes helyen megállapitották, hogy tévedés történt és az újítás most már az Építésügyi Minisztériumhoz került. Onnan a Fővárosi Fűtéstechnikai Intézethez, a Hőtechnikai Intézethez és az Építéstudományi Intézethez küldték. A Hőtechnikai Intézet dolgozott leggyorsabban, már öt nap múlva közölte, hogy nem foglalkozhatnak az újítással, — mert nem az illetékes minisztériumtól kapták.

Az Építéstudományi nem foglalkozott az üggyel. A Fővárosi Fűtéstechnikai értesitést küldött, hogy javasolják az újítás kivitelezését.

Közben hosszú idő telt el és október közepén az Építésügyi Minisztérium közölte hogy az egész ügyet a Könnyűipari Minisztériumhoz teszik át.

A Könnyűipari helyett mégis a Belkereskedelmi jelentkezett azzal, hogy az újítást megbirálás végett a Hőtechnikai Intézethez küldik. Tehát ismét odavándorolt az akta, ahonnan egyszer már visszajött.

A Hőtechnikai visszaküldte az újítást a Belkerhez, mert — így érveltek — a Belker tüzeléstechnikai osztálya nem küldhet hozzájuk újítást, erre csak a Belker Hőtechnikai osztálya illetékes.

A Belkernél kijelentették, hogy a Bánya- és Energiaügyihez került az ügy. A Bánya- és Energiaügyi sem tartotta magát illetékesnek. Ott megmagyaráztam újításom lényegét, mire megígérték, hogy pártfogó javaslatot küldenek az ügyben a — Belkerhez.

A Belkereskedelmi Minisztérium az újítást az R. M. Művek illetékes osztályára küldte kivitelezésre. Nem örültem, ennek a hírnek, mert szerintem, az R. M. Művek, mint nehézipari vállalat, nem foglalkozik a könnyűipar körébe tartozó újítással.

Eddig tizennégy hónapon át labdáztak újításommal — és még nem történt semmi. Pedig nagyon sok fűtőanyagot megtakarithatnánk az újítás alkalmazásával.

Borbély Károly,
a XXI. ker. Sütőipari Tröszt dolgozója
XXI. ker. (Csepel), Csillag-utca 8.

Miért őrzik raktáron?

A Hegesztőkészülékek Gyára (Budapest, III., Apát-utca 90.) másfélkilós súlyú autogénhegesztő kellékeket gyárt és javít. A mi esetünkből úgy látjuk, hogy a kijavitott, elkészitett kellékeket nem szállítja rendeltetési helyére és hosszú ideig raktáron őrzi, — mintha ezzel eleget tenne kötelezettségének. Mi lenne, ha más gyárak is követnék példáját és a határidőre szóló szállítás helyett raktárukat tömnék tele áruval.

Mi is szenvedő alanyai voltunk a Hegesztőkészülékek Gyára furcsa szállítási „rendjének". A kitűzött határidőre nem kaptuk meg az autogénhegesztő-kelléket. Többször sürgettük, megírtuk, hogy négy dolgozónk foglalkoztatásához szükséges kellékre nagy szükségünk van. Megtudtuk, hogy január 13-án már készen volt, átküldték a raktárba szállítás céljából. Igéretet kaptunk, hogy ajánlva elküldik. Három héttel később még mindig nem érkezett meg. Ekkor telefonon sürgettük. A távolsági beszélgetés után azt az igéretet kaptuk, hogy még aznap feladják.

Újabb egy hónap telt el, — az árut nem kaptuk meg. Időt, energiát, pénzt pocsékoltunk a sürgetésre. Munkakiesést is okozott a késedelem. Úgy látszik, a Hegesztőkészülékek Gyára képtelen elkészült gyártmányainak határidőre szóló szállítását megszervezni.

Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár, Győr
Frindt Ede

Ludas Matyi a Csongrádi Földművesszövetkezetben

Rajzok: Kaján
Szöveg: Mikes György

Az első napon

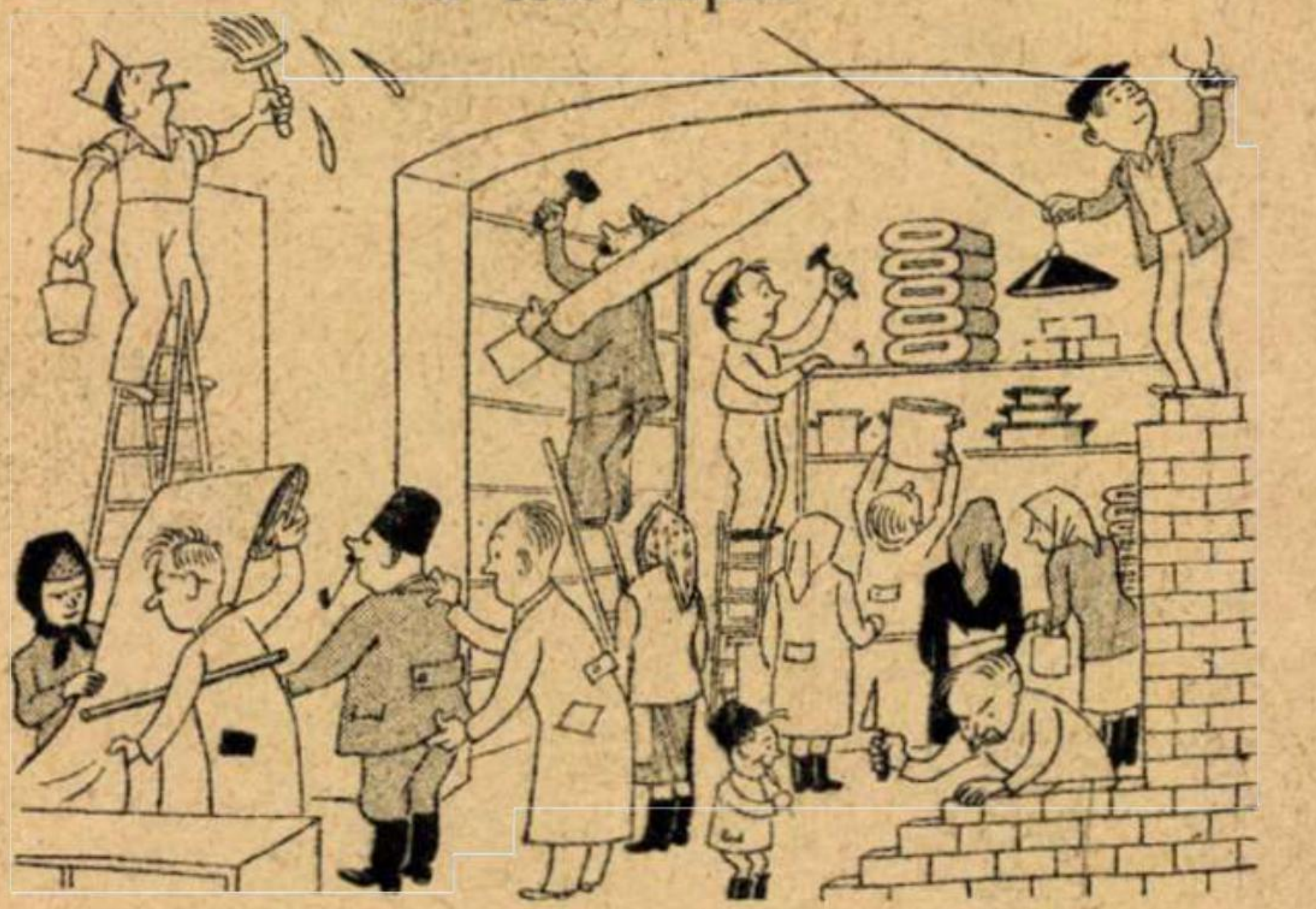

Az áruház megnyitásának napján körülbelül ez volt a helyzet: még festettek, építkeztek, dolgoztak az asztalosok, szerelők, amikor már „zavartalanul" folyt az árusítás.

Házassági hír

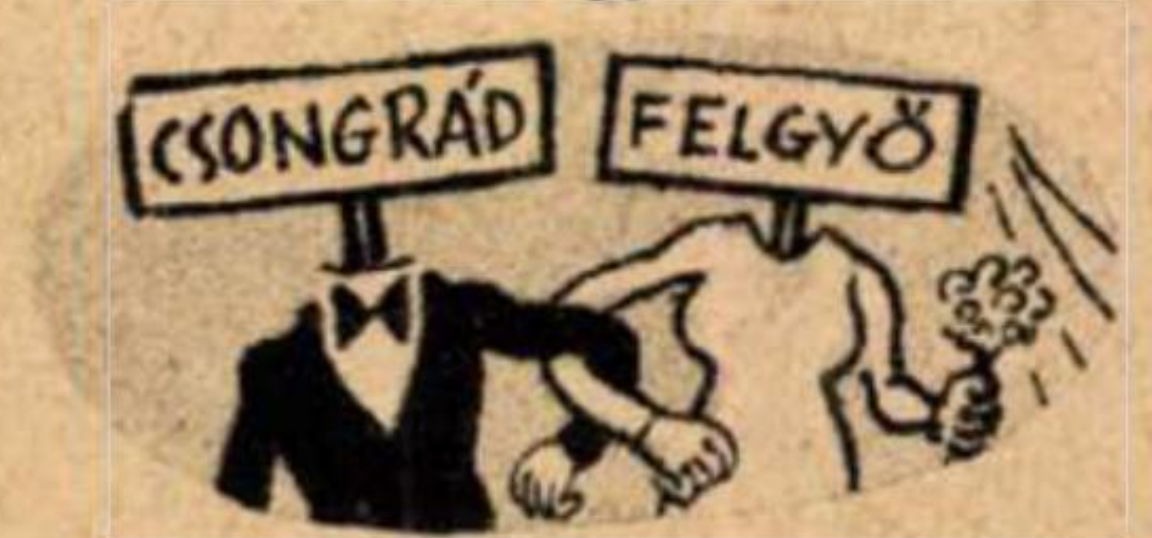

A csongrádi földművesszövetkezet nemrégiben házasodott össze a felgyőiekkel és most teljes és pontos címük így hangzik: Csongrád és vidéke földművesszövetkezet.

Egészen addig, amíg frigyre nem léptek, nagyon rosszul mentek a dolgok Felgyőn. Miért? Gyenge volt a vezetőség, a tagság meg szétszéledt, ki erre, ki arra és akkora volt a bürokrácia, mint egy ház.

Rosszul sáfárkodtak a pénzzel, bevásárlásokra már nem is jutott. Ma már azonban más a helyzet. A felgyői bolt is tele van áruval, új vezetőséget választottak és lehet, hogy nemsokára ebből a házasságból több új bolt-gyerek származik.

Sokan nem fizették még be a részjegyet!

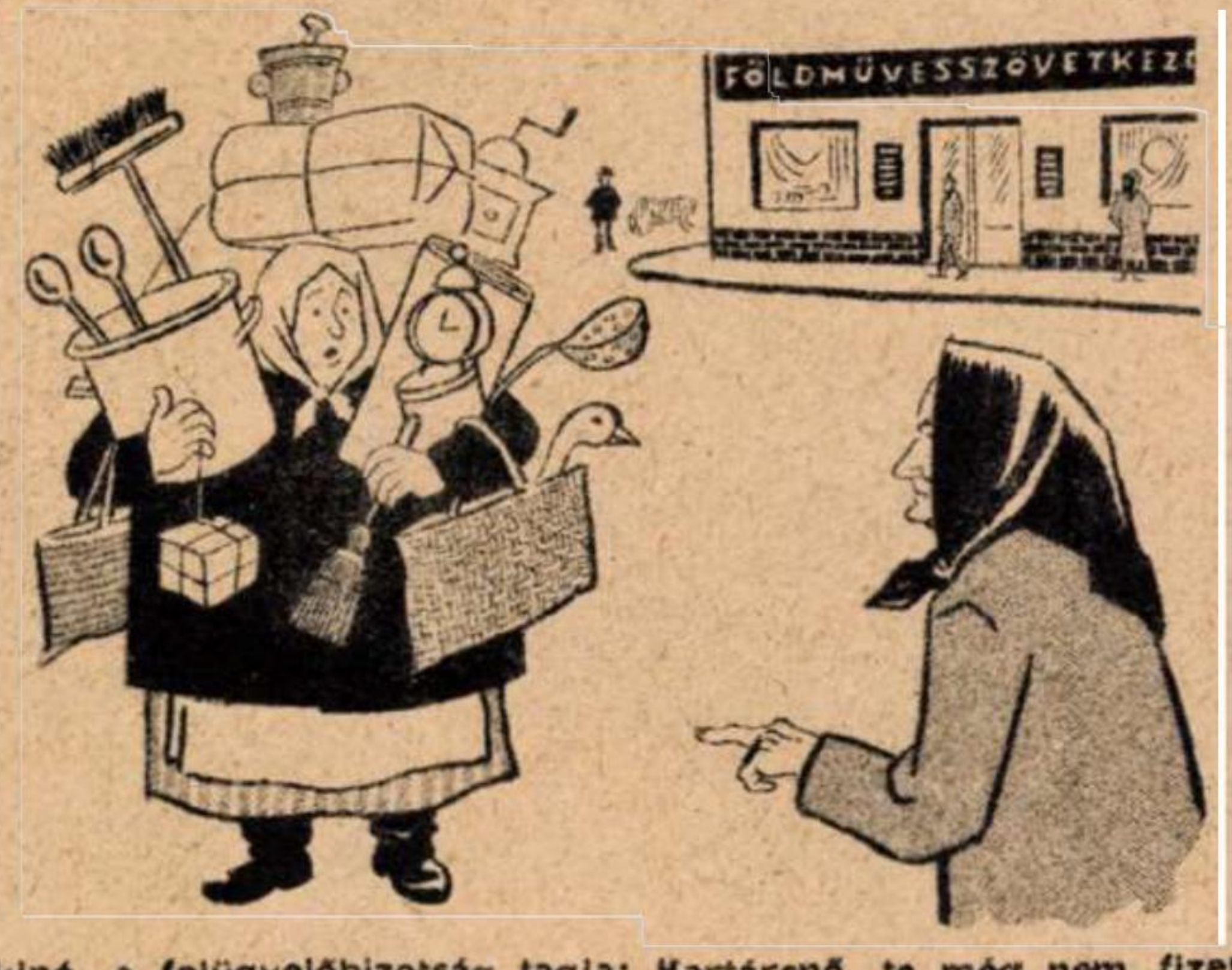

Erkiné, a felügyelőbizotság tagja: Kartársnő, te még nem fizetted be a részjegyedet!

Kartársnő (sopánkodva): Dehát miből, édes lelkem? Ezt a pár apróságot vettem, arra már nem futotta . . .

MIT SZÓL HOZZÁ?

Ludas Matyi közvélemény-kutatást tartott, kimit szól az újonnan épült áruházhoz:

Egy földművesszövetkezeti tag: Szép ugye? Azt elhiszem. A mi szövetkezetünké, tehát az enyém is. Ahányszor csak erre járok mindig benézek, még akkor is, ha nem veszek semmit. Vigyázok, hogy minden rendben legyen . . .

Az egér: Hogy én mit szólok hozzá? Kérem én, a magam és familiám nevében tiltakozom. Nekem nem tetszik ez az áruház, én kimondom kereken. Hogy miért? Hát kérem itt minden ragyog a tisztaságtól! Most állás nélkül vagyok. Mihez kezdjek? Vén fejemmel menjek el mezei egérnek?

Egy háziasszony: Csak egy kis sóért futottam ide, és most itt tiblábolok már vagy egy félórája . . . Nem tudom, mit fog szólni hozzá az uram, de itt annyi minden látnivaló van...

A kulák: Mégse az igazi! A Divatcsarnok ötemeletes!

Egy vasaló (a polcról): Fogja be a száját, mert magára esek!

A volt szatócs: Kéremszépen tisztelettel, eddig nem volt áruház Csongrádon . . . miért nem tisztelik kéremszépen a hagyományokat? . . . Az embernek mindig csalódnia kell . . . Akár elhiszik, akár nem, de itt a tejföl, valódi tejföl . . . Ezt nem értem . . . Itt valami nem stimmel.

Egy méter: Jaj én olyan boldog vagyok! . . . Engem a szatócsboltban mindig megrövidítettek . . . Sose voltam egy méter, hanem mindig csak kilencvenöt centi . . . Most végre tényleg egy méter vagyok. Rengeteget dolgozom a szövetosztályon . . .

A polc: Ha az én véleményemre is kíváncsi vagy Matyikám, akkor gyere ide, mert én annyira tele vagyok, hogy moccanni se tudok. Hogy én mit szólok? Örülök . . . nézz végig rajtam . . . válogathatsz . . .

A segéd: Sajnos nem érek rá, annyi vevőm van, hogy alig győzöm kiszolgálni őket . . . Zárás után azonban a rendelkezésedre állok...

A részjegy: Szép az áruház. Ez tény. De azt hiszitek tökmagért csinálták? Nem úgy van az. Sok pénzbe került és ti mégse fizettétek be mind a részjegyeket. Ez nem helyes. Ha az áruházra gondoltok, jussak eszetekbe én is!

Áruház: És te mit szólsz hozzám Ludas Matyi?

Ludas Matyi: Ha Csongrád kicsit közelebb lenne Pesthez, ide járnék vásárolni!

Néhány szerény megjegyzés

EGY KIS TÉVEDÉS

Megkérdeztük az egyik vezetőségi tagtól, hogy hányan nem fizették be a részjegyet.

— Nincs itt semmi baj! — volt a válasz. — A tagság kilencvenhárom százaléka már befizette.

Később aztán kiderült, hogy valójában alig több, mint a fele fizette ki csak az adósságát.

Valószínűleg tévedtek. De miért nem tévedtek lefelé?

EGY AKTÍV TAG

Hajdu Rókusnéról azt mondották nekünk, hogy aktív tag, meg is választották küldöttnek a legutóbbi közgyűlésre. Elmentünk Hajdu Rókusnéhoz, akitől megtudtuk, hogy már rég Bertus Jánosnénak hívják, erről már mindenki tud, csak a földművesszövetkezet vezetősége nem. Aztán azt is megtudtuk, hogy több mint két éve be se tette a lábát a földművesszövetkezetbe, egészen a legutolsó taggyűlésig. Ha valaki két évig nem csinált semmit és mégis aktív tagnak számítják Csongrádon, akkor hány évig kell nem csinálni semmit, ahhoz, hogy az embert passzív tagnak tartsák?

HALASZTÁNC AZ ÍRÓASZTALOK KÖZÖTT

A földművesszövetkezetnek sajnos nincs kultúrterme. De egész Csongrádnak sincs. A szövetkezeti kultúrcsoport „ha ló nincs, szamár is jó" alapon, az irodában próbálja a halásztáncot, az íróasztalok között. Amikor táncolnak, velük ropja a táncot minden íróasztal. El kell azonban ismerni, hogy egy irodahelyiség mindenféle irodai cókmókkal nem a legmegfelelőbb hely egy ősi halásztánchoz.

MI HIÁNYZIK AZ ÁRUHÁZBÓL?

Először szentül meg voltunk győződve arról, hogy semmi.

De aztán kiderült, hogy valami mégis.

Mert például hiányzik egy csomagoló-osztály, de az aztán nagyon. Valahogy erre már nem jutott pénz. Ezért most az a helyzet, hogyha valaki ezt-azt összevásárol, nem tudja hazavinni, hacsak nincs véletlenül négy keze. S mivel négykezű ember Csongrádon is ritkaság, az a véleményünk, hogy azért mégiscsak meg kellene csinálni a csomagolót.

Aztán hiányzik az áruházból az ellenőrzőkönyv. Ejnye, sose lehet tudni, mikor akarnak dicséretet beleírni, és ha nincs ellenőrzőkönyv, akkor nincs dicséret se.

Ez a helyzet!

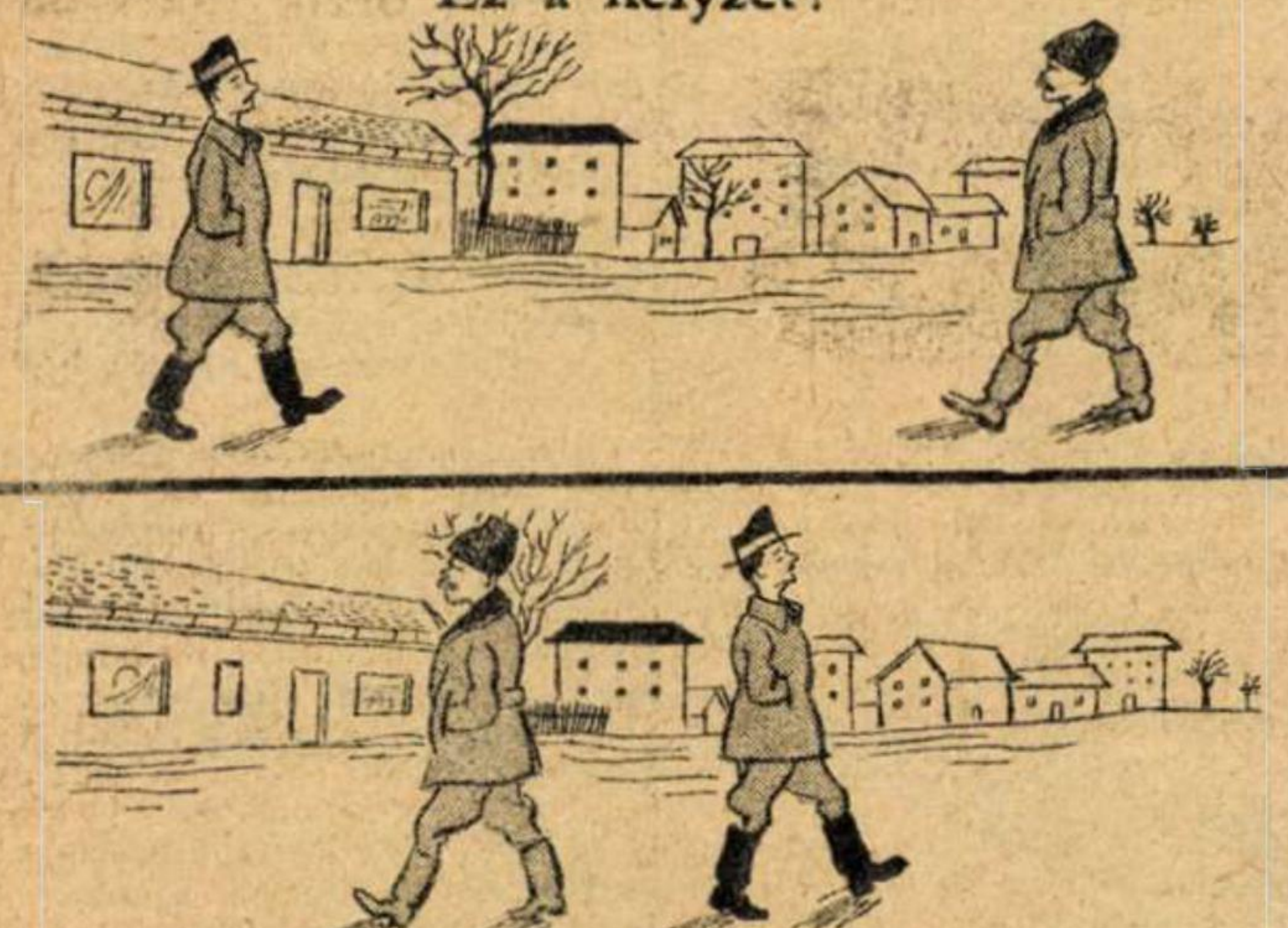

Miért megy el ez a két ember egymás mellett? Azért, mert nem ismerik egymást. Az egyik ugyanis a földművesszövetkezet vezetőségi tagja, a másik meg tag a földművesszövetkezetben. Miért is ismernék egymást?

Erkiné itt, Erkiné ott, Erkiné mindenütt

Erkiné a felügyelőbizottság tagja. Fél Csongrád ismeri, mert hol itt, hol ott tűnik fel, ellenőrzi a boltokat, beszélget a vevőkkel, kikérdezi az eladókat, és nincs olyan nap, hogy legalább egyszer végig ne szaladna az összes földművesszövetkezeti boltokon. Mintha nem is csak egy Erkiné volna, hanem több szaladgálna a városban.

Szeretik is őt a tagok, mert ha valami kérésük, panaszuk van Erkiné biztosan elintézi. Kár, hogy nincs több Erkinéje a földművesszövetkezetnek!

Sógorság-komaság

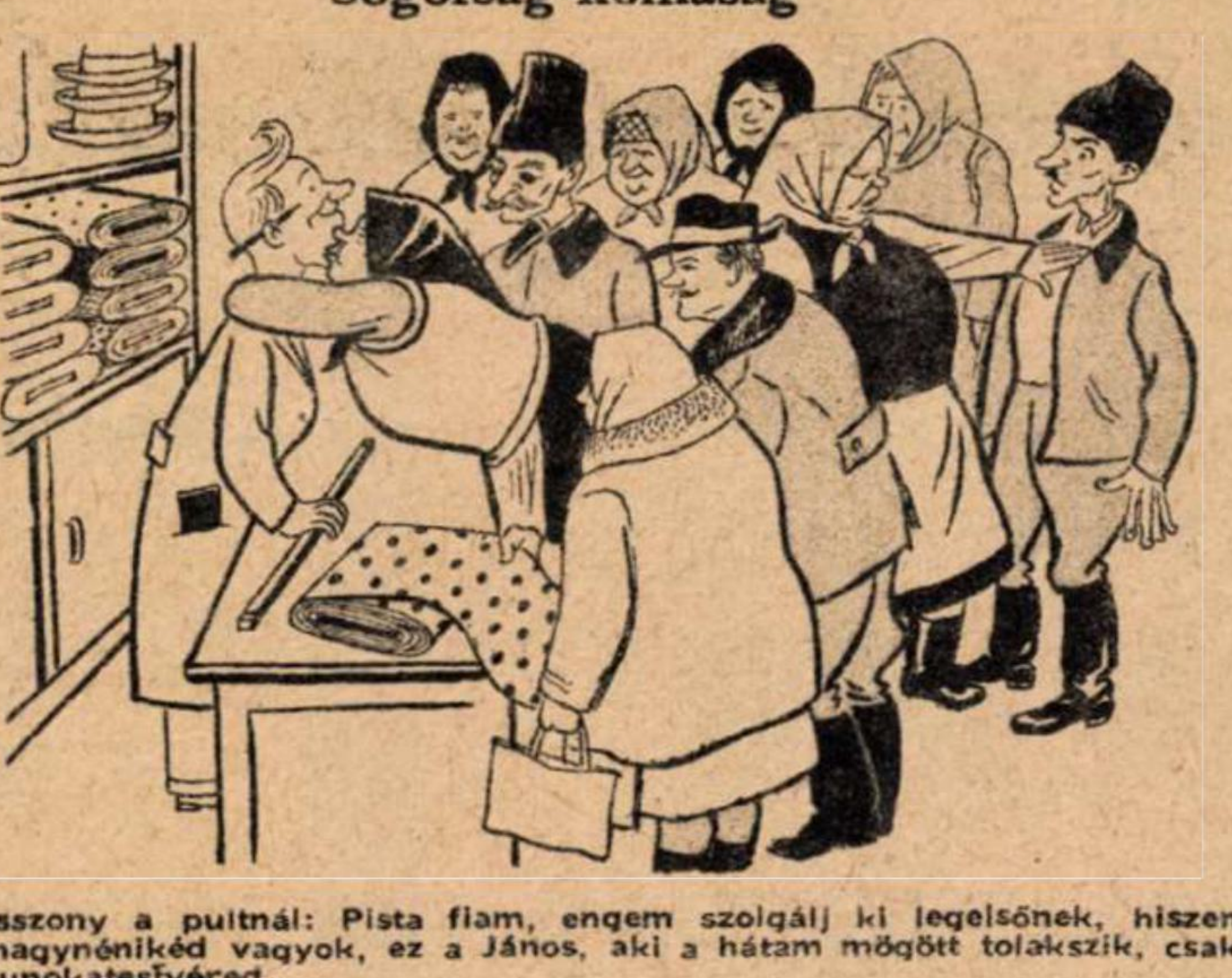

Asszony a pultnál: Pista fiam, engem szolgálj ki legelsőnek, hiszen én a nagynénikéd vagyok, ez a János, aki a hátam mögött tolakszik, csak másodunokatestvéred . . .

Nem teszik ki a kirakatba . . .

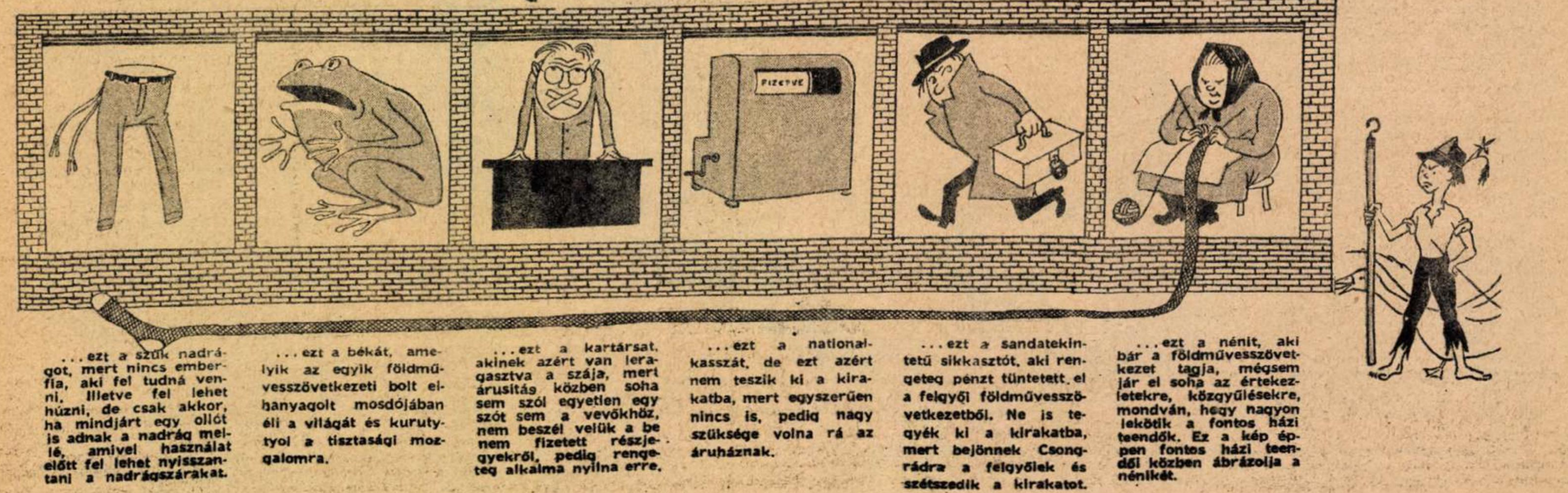

. . . ezt a szűk nadrágot, mert nincs emberfia, aki fel tudná venni. Illetve fel lehet húzni, de csak akkor, ha mindjárt egy ollót is adnak a nadrág mellé, amivel használat előtt fel lehet nyisszantani a nadrágszárakat.

. . . ezt a békát, amelyik az egyik földművesszövetkezeti bolt elhanyagolt mosdójában éli a világát és kuruttyol a tisztasági mozgalomra.

. . . ezt a kartársat, akinek azért van leragasztva a szája, mert árusítás közben soha sem szól egyetlen egy szót sem a vevőkhöz, nem beszél velük a be nem fizetett részjegyekről, pedig rengeteg alkalma nyílna erre.

. . . ezt a nationalkasszát, de ezt azért nem teszik ki a kirakatba, mert egyszerűen nincs is, pedig nagy szüksége volna rá az áruháznak.

. . . ezt a sandatekintetű sikkasztót, aki rengeteg pénzt tüntetett el a felgyői földművesszövetkezetből. Ne is tegyék ki a kirakatba, mert bejönnek Csongrádra a felgyőiek és szétszedik a kirakatot.

. . . ezt a nénit, aki bár a földművesszövetkezet tagja, mégsem jár el soha az értekezletekre, közgyűlésekre, mondván, hogy nagyon lekötik a fontos házi teendők. Ez a kép éppen fontos házi teendői közben ábrázolja a nénikét.

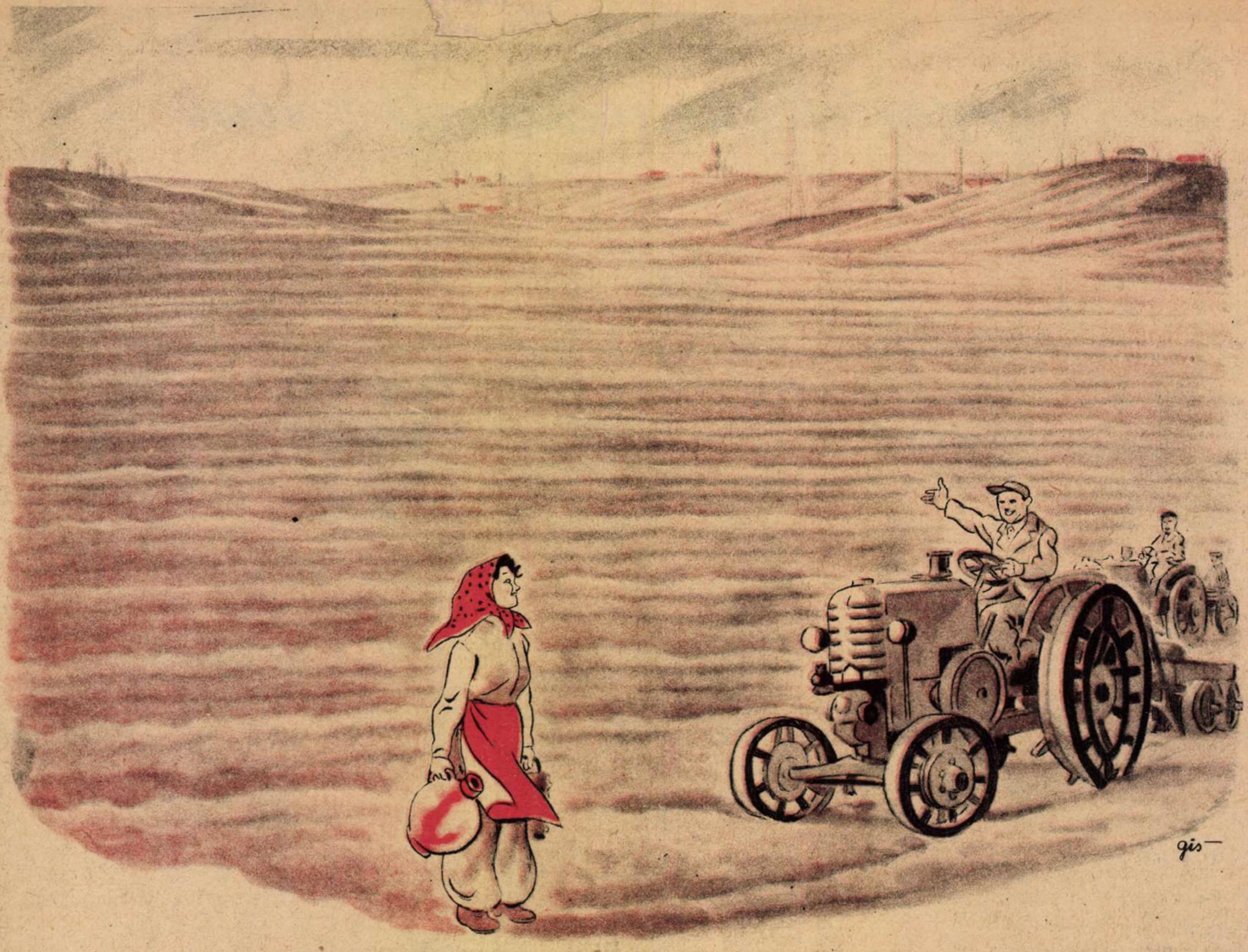

AHOL IDEJÉBEN VETNEK

— Aztán gondoskodtál jó vacsoráról, Kati? Mert mi már a jövő évi kenyérről is gondoskodtunk...

SEVCOV:

A „lázító” térkép

A „Szen Poszta” című török lap beszámol egy incidensről, amely a „Bahcse pasa” nevét viselő általános iskolában történt, s amely óriási zűrzavart váltott ki a rend török őreinek körében.

Két tanóra közötti szünetben Safi Csekidzse, tizenkét éves tanuló felugrott az egyik padra és elkiáltotta magát: „Éljen Oroszország!”

Amerikai mintájú, nem túlságosan bonyolult művelettel a „bűnöst” azonnal elfogták és megbilincselve (természetesen szintén amerikai bilincsekkel) bíróság elé állították.

— Nevezd meg bűntársaidat! — mordult rá a bíró és szadista kéjjel dörzsölte kezét. — Ki tanított arra, hogy ilyen szavakat mondjál?

— Senki, — bizonygatta a kisfiú.

— Ne próbálj tagadni! — süvített a bíró. — Ismerjük már az ilyen összeesküvőket! Miért éppen Oroszországot, és nem valamely más országot, mondjuk például a mi jótevőnket, Amerikát éltetted? Na, erre felelj!

— A mi osztályunkban Oroszország térképe van a falon. Én ránéztem és...

— Térkép?! — A bíró majd szétpukkadt dühében. — Egy földrajzi térkép?...

Ezt a rendkívülinek egyáltalán nem mondható esetet a török uralkodókörökben állítólag hosszan és igen részletesen tárgyalták. Úgy hírlik, hogy a végén már nem is erről az adott, konkrét incidensről, nem Safi Csekidzseről volt szó, aki különben is megkapta „megérdemelt” büntetését. A kérdést immár „elvi síkon” tették fel. Magának Törökországnak a létét veszélyezteti Safi és a hozzá hasonló számtalan kommunista ügynök, — sóhajtoztak szomorúan a vezető török államférfiak. A sóhajtozásról azután haladéktalanul áttértek a gyakorlati rendszabályokra. A legnagyobb éberséget tanusítva, néhány nap alatt még rengeteg sok hasonló bűnöst tartóztattak le. Köztük olyanokat is, mint például Apostol Eznapolosz, egy sztambuli csokoládégyáros, Szotiri Menekszi nyomdász és Onik Kiriacsijan cinkografus. E két utóbi, mint a nyomozás kiderítette, színes rajzokkal díszített papírt gyártott. A díszítés rajzai azonban nem a dollár kacskaringós jelét ábrázolták, hanem néhány munkaeszközt, köztük sarlót és kalapácsot is. Kiderült az is, hogy ez a csokoládégyáros viszont előre megfontolt szándékkal terjesztette ezt a propaganda-sajtóterméket, mégpedig olyan módon, hogy belecsomagolta a csokoládéját.

Ami viszont az iskolában történteket illeti, arra vonatkozóan a következő „nemzetmentő” határozatot hozták:

— Megsemmisíteni a Szovjetunió, Kína és a népi demokratikus országok térképeit, kivéve azokat, amelyeket a katonai intézményekben őriznek.

Ezekután bárki elképzelheti, hogy milyen egy földrajzóra a török iskolában:

— Melyik ország a mi északi szomszédunk? — kérdezi a tanítótól egy kíváncsi tanuló.

— Északi szomszédunk nincs, — hangzik a kategórikus válasz.

— Hogy lehet az, tanító úr kérem? Hisz Törökország valamivel csak határos északról is...

— A Fekete-tengerrel, — hárítja el a tanító, aki most roppant örül saját találékonyságának.

A tanító öröme azonban még korai. A gyereksereg nagyon kíváncsi népség, mindent tudni akar. És folytatják a támadást a tanító ellen:

— És mivel határos Törökország északkeletről és északnyugatról?

A tanító érti, hogy a Szovjetunióról és Bulgáriáról van szó, s kezdi elveszíteni a lába alól a talajt.

— Északkelet és északnyugat... nem földrajzi fogalmak, — dadogja. — És különben is kérem, hogy a lényegre vonatkozó kérdéseket tegyék fel és ne provokáljanak engem...

Ez utóbbi mondatot azonban már csak gondolja. A tanulók szeme pajkosan és diadalmasan csillog, s a tanítónak úgy rémlik, hogy rajta mulat az egész osztály.

(Fordította Gyáros László)

Eisenhower dinamikus politikája

„Az amerikai sajtó már harsog az Egyesült Államok „új, kemény” politikájáról.”

(Visinszkij elvtárs beszédéből)

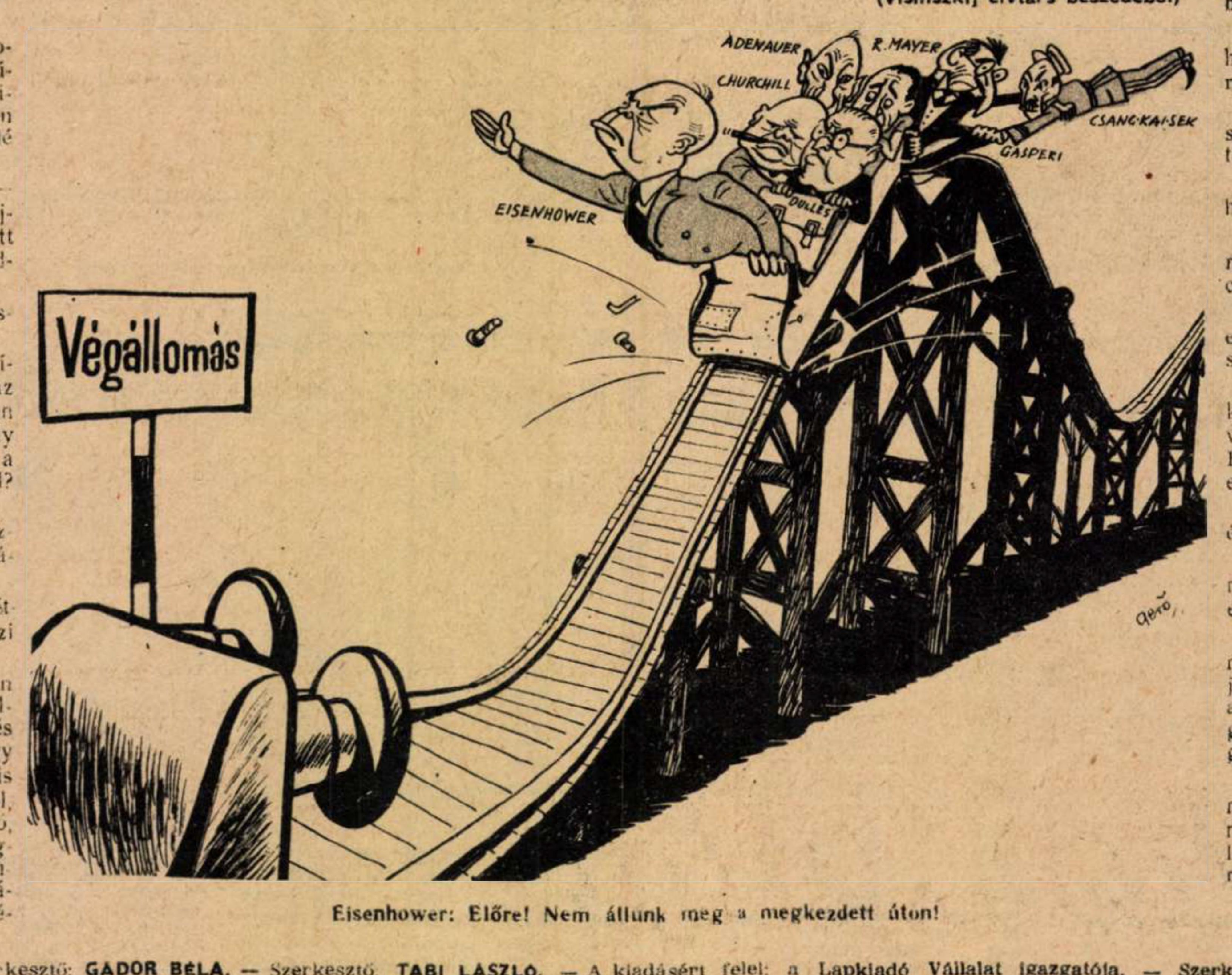

Eisenhower: Előre! Nem állunk meg a megkezdett úton!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:**
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — **Példányszám: 257.000.**